

Ừ Thì... Anh Yêu Em!

Contents

Ừ Thì... Anh Yêu Em!	1
1. Chương 1: Người Con Trai Đó	1
2. Chương 2: Một Thời Không Thể Quay Lại	4
3. Chương 3: Say Xỉn	7
4. Chương 4: Nụ Hôn Đầu	11
5. Chương 5: Quyền Nhật Ký	13
6. Chương 6: Chuyện Cũ Tái Diễn	16
7. Chương 7: Say Xỉn	19
8. Chương 8: Lời Hứa Của Anh	20
9. Chương 9: Phần Đầu Quyền Nhật Ký	23
10. Chương 10: Phần Cuối Quyền Nhật Ký	26

Ừ Thì... Anh Yêu Em!

Giới thiệu

Anh sẽ dùng thời gian cả đời của mình để chứng minh cho em thấy anh yêu em nhiều đến dường nào. Trong sáu năm dài

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/u-thi-anh-yeu-em>

1. Chương 1: Người Con Trai Đó

“Lại có giám đốc mới về á?” cậu nhướn mày nhìn mấy người đồng nghiệp đang tám chuyện ở gần đó. Thường thì cậu không quan tâm tới chuyện thị phi, lúc nào cũng chỉ đến công ty làm rồi đi về nên không để ý đến những người đồng nghiệp đang bàn tán chuyện kể bên, cho đến khi nghe nói là lại sắp có giám đốc mới về.

Đừng trách cậu ngạc nhiên như thế, trong vòng chưa đầy hai tháng mà công ty cậu đã đổi đến ba giám đốc nhân sự rồi đấy, thêm người này nữa chính là người thứ tư.

“Ngoan ngoan ngồi đó mà đánh văn kiện của mình đi Khánh Nguyên” Hạ Nghi, cô thư kí hành chính nguyệt tên bạn mình mà khinh thường. Cô cứ nghĩ cậu sẽ chẳng thêm quan tâm tới vấn đề này ý chứ, có khi nào cậu thêm xen vào chuyện thị phi đâu, sao hôm nay có hứng thế?

“Thì không hồi thôi” cậu chán nản quay lại với đồng công văn mà mình cần chỉnh sửa, chỉ là hơi ngạc nhiên nên hồi thôi mà, làm như cậu là tội nhân thiên cổ không bằng. Người ấy đã từng nói, nếu như có thể tránh được những chuyện phiền phức thì không nên lao đầu vào, nếu không sẽ tự mình chuốt khổ, cậu hiểu rõ chuyện đấy hơn ai hết mà.

“Khánh Nguyên, đừng đau lòng, còn có anh bên em, muốn gì anh sẽ nói cho em biết nhé” Văn Nhân bỗng đỡ chúng nhào lại đứng tựa vào bàn làm việc của Khánh Nguyên mà ngả ngớn. Từ ngay ngày đầu cậu đặt chân vào công ty, bởi vì nước da hơi trắng, khuôn mặt lại giống con gái nên bị anh chàng với cái tên đầy văn vẻ lại cà chớn này bám chặt, cậu không có cách nào dứt ra được nên cậu đành để anh ta muốn làm gì thì làm, dù sao thì cũng chỉ là đùa vui chứ không có gì quá đáng, cậu hà tất phải chấp nhận.

“Cả phòng nhân sự vào phòng họp số 7, chúng ta sẽ có cuộc gặp gỡ với sếp mới. Hạ Nghi về phòng mình làm việc đi, hết giờ nghỉ trưa rồi” mọi người còn đang muốn chuyển chủ đề sang chọc hai người bọn họ thì bỗng chị Kỳ Duyên quản lý bước vào thông báo, cắt đứt trò đùa của họ, đồng thời cứu Khánh Nguyên.

“Dạ” cả đám cùng đồng thanh rồi ai lại làm việc người nấy. Hạ Nghi thì trở về phòng làm việc của mình, những người đang trò chuyện bát quái trong phòng thì chuẩn bị văn kiện đi họp, một vài người thì trở về bàn lưu lại tài liệu rồi cả đám cùng kéo nhau đến phòng họp đã được định sẵn.

“Mọi người ngồi đi, giám đốc mới sắp tới rồi” chờ mọi người đã có mặt đầy đủ trong phòng họp chị Kỳ Duyên lại nói với mọi người, để họ ngồi xuống ngay ngắn rồi lại rời khỏi phòng, chắc là đi đón giám đốc rồi.

“Mong sao giám đốc mới không phải là ông chú khó tính, không thì cứ khấn định đi” Linh Như nằm dài lên bàn mà than thở khi chị Kỳ Duyên vừa bước ra khỏi phòng. Sau khi vị giám đốc đáng kính đầu tiên rời đi, hai người kế tiếp thật đúng là khủng khiếp, bốc lột sức lao động một cách trắng trợn. Sau khi hai vị giám đốc kia nhận chức, mỗi ngày đi làm về cô không còn chút sức lực nào để đi đâu nữa mà chỉ muốn ngủ. Mong sao vị giám đốc mới này không cần phải đẹp trai hay gì cả, chỉ cần tốt tính một chút là cô đủ mừng rồi.

Mọi người không ai trả lời, chỉ có những cái đầu gật gù đồng tình, bọn họ cũng có cùng chung cảnh ngộ, thật sự quá kinh khủng.

Trò chuyện thêm vài câu nữa thì cánh cửa phòng mới vừa đóng lại chưa lâu lại bật mở, mọi người đồng loạt đứng dậy mà quay về phía cửa phòng. Bước vào đầu tiên là chị Kỳ Duyên quản lý, sau đó là Phó Giám Đốc hành chính, và cuối cùng là người mà mọi người đang chờ đợi.

Người bước vào cuối cùng có một chiều cao vượt trội trong bộ comple màu xanh sẫm, dáng người chuẩn và khuôn mặt...làm người ta nhỏ dãi! Chính là cực phẩm trong huyền thoại nha! Chỉ hai từ đơn giản không thể nào tả được hết vẻ đẹp của anh ta, chính là không có chỗ chê trên phương diện diện mạo.

“Xin chào mọi người, đây là Võ Châu Khải, bắt đầu hôm nay sẽ chính thức thay thế vị giám đốc cũ, sẽ làm tân giám đốc hành chính, trực tiếp cai quản phòng hành chính bắt đầu từ hôm nay, mọi người cho một tràng pháo tay chào đón giám đốc” vị phó giám đốc khó nhằn nhún nhún vai ra vẻ mặt vui tươi mà giới thiệu vị tân giám đốc.

Mọi người ai cũng hiểu, ông ta không hề có chút vui vẻ nào với vị tân giám đốc đẹp trai ngắt gãy con gà nhà kia, đơn giản vì ông ta đã cống hiến hết cả đời mình với công ty, mỗi lần vị giám đốc được bổ nhiệm không hiểu tại sao lại rời đi thì cứ nghĩ sẽ đến lượt ông ta thay thế, nhưng cứ tiền người này lại đến người kia, rốt cuộc ông ta vẫn chỉ là một phó giám đốc, đương nhiên sẽ không phục, làm sao có thể trông chờ vào sự nhiệt tình của ông ta chứ.

Tuy nghĩ vậy nhưng mọi người vẫn vui vẻ vỗ tay chào mừng tân giám đốc, ít ra là anh ta đẹp trai hơn hai vị trước, có bị hành cũng sẽ cảm thấy thích hơn vì được ngắm người đẹp đi. Mọi người đều vui vẻ vỗ tay, chỉ có một người là cố gắng tỏ ra vui vẻ, nhưng cử động của người đó cực kì gượng gạo. Cậu không ngờ, không thể nào ngờ được sẽ có ngày gặp lại anh, người con trai đó.

“Xin chào mọi người, tôi là Võ Châu Khải, mọi người có thể gọi tôi là Kyle, mong chúng ta sẽ có một hành trình vui vẻ” Châu Khải hay còn gọi là Kyle chờ cho mọi người dừng việc vỗ tay rồi mới lên tiếng. Giọng nói âm áp, biểu hiện tuy không quá thân thiết nhưng cũng không quá xa cách, lại càng tạo thêm sự cuốn hút đối với phái nữ, mà phòng nhân sự hơn phân nửa lại là phụ nữ, đương nhiên anh sẽ trở thành một người giám đốc tuyệt vời rồi.

Sau phần giới thiệu thì mọi người bắt đầu cuộc họp để báo cáo tình hình hiện tại của phòng cho tân giám đốc, Kyle cũng rất nghiêm túc lắng nghe từng phần báo cáo của mọi người, dường như anh không có chút thắc mắc nào, cho tới khi đến phần của Khánh Nguyên. Dường như không được tự nhiên, cậu báo cáo một

cách cứng nhất, đầy khó khăn, tạo ấn tượng xấu cho chính mình trước mặt sếp ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, Kyle cũng bị báo cáo của cậu làm cho loạn hết cả lên.

“Ok, mọi người có thể trở về làm việc” sau khi mọi người đã báo cáo xong phần của mình thì Kyle cũng không nhiều lời mà đuổi người, nhưng rồi lại quay qua Khánh Nguyên: “Khánh Nguyên đúng không, tôi vẫn còn chút thắc mắc về bản báo cáo của cậu, nếu không phiền thì mời cậu đến phòng làm việc của tôi một lúc trước khi tan ca” anh nói thêm rồi đứng dậy cùng với quản lý và phó giám đốc rời đi, để lại mọi người, nhất là Khánh Nguyên đầy hoang mang.

“Giám Đốc, là tôi, Khánh Nguyên” sau nửa ngày suy nghĩ xem có nên đi gặp người kia không, cuối cùng cậu cũng đã đứng trước cửa phòng giám đốc. Cánh cửa thường ngày vẫn hay ra vào bây giờ lại trở nên đáng sợ đến lạ thường, cậu đã phải gom hết dũng khí mới dám đứng ở đây, nhưng bây giờ lại hối hận rồi, cậu...muốn.bỏ.chạy!

“Vào đi” giọng nói của anh có phần khó đoán vang lên từ phía sau cánh cửa, càng hù dọa tinh thần yếu ớt của Khánh Nguyên, nhưng cuối cùng cậu cũng không thể chạy, chỉ mong anh không nhớ chuyện hôm đó, nếu không cậu chắc không dám ở lại công ty nữa.

“Đây là phần báo cáo đã chỉnh sửa xong, xin giám đốc xem qua” không chờ anh kịp lên tiếng, cậu nhanh chóng đặt phần báo cáo đã xem duyệt kỹ lưỡng lên bàn mà nói với anh. Cậu chọn năm phút cuối mới bước vào phòng anh, chỉ vì cậu mong sẽ không phải đối mặt lâu với anh, chỉ cần chuông báo hết giờ làm là cậu sẽ vọt nhanh mà anh sẽ không có cơ hội ép cậu ở lại.

“Cậu ngồi đã” anh cũng không vội mà chỉ cái ghế đối diện bàn làm việc của mình mà nói với cậu, ánh mắt vẫn không rời khỏi tập văn kiện đang xem dở trước mặt. Bàn tay anh đôi khi lại đặt lên bàn phím, những ngón tay thon dài lướt nhẹ trên bàn phím, thật là một tuyệt tác của tạo hoá, khiến người ta khó có thể nhìn đi.

“Đã sắp tới giờ ra về rồi thưa giám đốc” vì quá căng thẳng khi đứng trước mặt anh mà cậu buột miệng, câu nói có thể cướp mất công việc của mình, cậu đúng là cái đồ ăn hại!

“Cậu lại định bỏ chạy một lần nữa sao?” Châu Khải lười đến nỗi không thèm ngẩng đầu lên nhìn cậu mà lên tiếng, nhấn mạnh hai chữ lần nữa làm Khánh Nguyên vừa định dậm bước đã cứng người. Anh nhớ, thật sự nhớ chuyện hôm đó? Không phải hôm đó anh rất say sao? cậu cứ nghĩ anh sẽ không thể nhớ được, ít ra là không thể nhớ được người đã cùng anh...nhưng tại sao?

“Một lần nữa? Hôm nay là lần đầu tiên tôi gặp anh, giám đốc, có phải anh nói nhầm không?” sau khi đứng hình vài giây, cậu cố gắng nặn ra nụ cười gượng gạo mà chối bỏ suy nghĩ trong đầu mình. Chắc là anh chỉ đoán mò. hôm đó anh say như vậy, làm sao có thể nhớ được ai là ai chứ.

“Nhầm ư? Không lẽ chứng minh nhân dân cũng có thể nhầm?” cuối cùng anh cũng ngẩng đầu lên, khoe miệng nhếch lên nụ cười lưu manh mà không phải ai cũng thấy. Anh nhìn cậu, nụ cười càng sâu, móc trong túi ra bóp của mình, rút một cái thẻ ném lên trên tập văn kiện cậu vừa đặt lên. Tên thổ nhát gan này, dám “làm chuyện đó” trong lúc anh say xỉn, đã vậy sau khi xong việc lại dám bỏ trốn, thế mà lại vất lại chứng minh nhân dân, cứ như kiểu “lạy ông tôi ở bụi này” ý.

Anh đương nhiên sẽ không để yên cho cậu, chỉ có điều sau ngày hôm đó lại có việc phải sang nước ngoài gấp. Anh cứ nghĩ trở về sẽ tìm cậu, đâu ngờ chuyến đi đó lại lấy mất của anh gần hai năm, về đến nơi tìm cậu thì cậu đã chuyển đi nơi khác, thật đúng là tức chết anh. Anh đã đi tìm cậu bạn thân của cậu, nhưng cậu ta không hề hé nửa lời, anh dường như đã bỏ cuộc, nhưng trời vẫn thương anh, không ngờ lại để anh gặp lại cậu. Mỗi nhục kia anh không trả cho cậu, anh sẽ theo họ của cậu cho xem!

Nhìn tấm chứng minh nhân dân của mình, cậu chỉ còn biết than thầm trong lòng. Không ngờ cậu lại có thể bất cẩn như vậy.

Năm đó cậu không để ý, khi tỉnh dậy sau một đêm say xỉn cùng “hoạt động” quá nhiều lại là khuôn mặt phóng đại của người đàn ông trong lòng, cậu vừa mừng rỡ vừa hoang mang. Không kịp suy nghĩ, cậu nhanh chóng bỏ chạy, không hề để ý là mình đã làm rơi chứng minh nhân dân. Mãi đến lâu sau này khi chuyển nhà, người ta đòi chứng minh thì cậu mới phát hiện ra mình đã làm mất, cậu không hề nghĩ, nó lại nằm trong tay anh.

“Anh...thế bây giờ anh muốn sao?” cậu không còn cách nào khác, bây giờ chỉ còn cách bịt miệng anh, không để anh loan truyền tin mình thích...thích đàn ông ra ngoài được.

“Nếu cậu chịu nghe lời tôi, tôi sẽ nghĩ lại” anh lười nhác ngả người ra lưng ghế dựa, nói lỏng cà vạt trên cổ mà nói với cậu. Tính ra cậu cũng rất biết điều, anh đỡ phải tốn nhiều hơi sức rồi.

“Bao lâu?” cậu hỏi.

“Tôi khi nào tôi chán thì thôi” anh nhún vai.

“Anh phải hứa với tôi rằng anh không được nói việc tôi...và anh ra ngoài đấy” cậu không còn cách nào chỉ còn biết chấp nhận, cậu không có can đảm chống đối anh, mà cậu cũng không muốn chống đối anh, ai kêu cậu yêu anh làm gì.

Cậu sẽ tránh anh, nếu anh không nhớ cậu là ai, nhưng một khi anh đã nhớ, cậu chỉ còn cách chấp nhận. Biết rằng anh sẽ không yêu cậu, nhưng ít ra, ở bên cạnh anh lâu hơn một chút cũng đủ để cậu hạnh phúc rồi, mặc dù hạnh phúc nhỏ nhoi này sẽ phải trả giá bằng sự đau khổ tột cùng.

“Tốt, nếu như cậu đã đồng ý, thì tám giờ tối nay có mặt ở nhà tôi, vẫn là nơi cũ, nếu đúng tám giờ mà chưa thấy mặt cậu, cậu cứ chuẩn bị tinh thần đi, còn bây giờ thì cậu có thể ra ngoài rồi.” anh rất hài lòng về sự hợp tác của cậu, mặc dù anh sẽ càng thích nếu như cậu chống đối, nhưng biết làm sao được.

2. Chương 2: Một Thời Không Thể Quay Lại

“Mười, chín, tám...ba, hai...” Châu Khải nằm dài trên sofa, chân này gác lên chân kia vừa xem tivi vừa nhìn đồng hồ. Đến khi chỉ còn mười giây cuối cùng thì bắt đầu đếm, anh biết con thỏ con kia sẽ không dám chống đối anh, nên cũng lười không thèm để ý, không phụ lòng anh, còn chưa đếm đến một thì chuông cửa đã vang lên.

Chọn ngôi nhà cũ để ở thay vì nghe lời bố mẹ mua nhà mới là một quyết định đúng đắn, đỡ phải mất công viết ra địa chỉ cho tên gốc kia.

“Tự bấm mật khẩu mà vào” anh không thèm biết là cậu có nhớ mật khẩu không, nhưng nếu cậu dám không nhớ thì cứ liệu hồn đi.

Nghe giọng nói của anh, tim cậu lại càng đập loạn nhịp. Đứng trước cửa nhà anh đã hơn mười phút cậu mới có can đảm bấm chuông, bây giờ anh lại còn bắt cậu nhớ mật khẩu nhà anh nữa, đó là chuyện của hai năm trước rồi, huống hồ gì lúc đó cậu cũng không được tỉnh táo lắm, làm sao nhớ được chứ!

“Tôi cho cậu ba mươi giây để lết xác cậu vào nhà đấy” chờ mãi không thấy cửa mở, anh không nhịn được lại lên tiếng, không lẽ là không nhớ mật khẩu? Hay là đã bỏ chạy rồi?

“Tôi tới rồi” nói không nhớ là đùa thôi, cậu đã bao lần đứng trước cửa nhà anh, muốn bấm lắm dãy số đó mà xông vào, nhưng có vào cũng làm được gì đâu, khi anh đã không còn ở đây nữa.

Lúc này không định bấm, nhưng khi nghe tiếng anh, cậu lại không kiềm được mà nhanh tay bấm số mật mã và nhảy vào trong, như sợ rằng chỉ cần một chút do dự sẽ không thể gặp lại anh, như hai năm trước vậy. Cậu là một người thất bại, yêu anh một cách thất bại, muốn quên anh cũng không thể, nhưng cậu biết rõ anh không giống cậu.

Từ trước tới giờ, với khuôn mặt điển trai và thân hình bảnh bao, anh đã đón đỡ không biết bao nhiêu trái tim của các cô gái. Anh đã từng hẹn hò với vô số cô gái với đủ các cá tính, và đương nhiên họ luôn là những cô gái xinh đẹp nhất. Có lẽ chuyện của đêm đó chỉ là sai lầm nhất thời, dù sao thì lúc đó anh cũng đang say rượu, cậu đã không biết xấu hổ mà làm ra chuyện như vậy. Cậu là người có lỗi, cậu không thể nào làm gì khác hơn, cậu chỉ còn biết hèn nhát mà chấp nhận mọi việc anh yêu cầu mà thôi.

“Hoá ra cậu vẫn nhớ được mật khẩu nhĩ? Vậy mà lại mất nhiều thời gian như vậy để mở cửa à?” anh không thèm nhìn đến cậu, bàn tay xoay xoay cái remote tivi mà châm chất.

Con thỏ này quả là thú vị thật, nếu không cho cậu ta biết mùi, anh sẽ tự cảm thấy mình là một người đàn ông thật thất bại.

“Giám đốc, anh có việc gì cần thì cứ nói, tôi còn phải về nghỉ ngày mai đi làm” cậu đứng ngây người ở ngay cửa mà nhìn anh trả lời. Cậu không dám bước lại gần anh, không thể bước lại gần anh, phải tránh xa anh càng xa càng tốt.

“Bây giờ cũng không phải giờ làm việc, chúng ta không ở công ty, cậu gọi tôi là giám đốc làm gì?” anh ngồi bật dậy mà nhìn cậu, ánh nhìn đầy chán ghét. Tên thỏ nhát gan này thật là thích chọc người ta nổi giận thì phải, anh mà không cho cậu ta một bài học thì thật là uổng công dụ cậu ta tới đây nha!

“Tôi...tôi...” cậu lắp bắp, không biết phải nói gì. Không kêu anh là giám đốc thì cậu biết gọi anh là gì đây? Gọi tên ư? cậu không dám!

“Không lẽ tên tôi đáng ghét đến nỗi cậu không muốn gọi?” anh đứng dậy tiến về phía cậu.

“Không...không phải vậy” cậu lại lí nhí trả lời, không dám nhìn tới anh nữa. Người đàn ông này trong trí nhớ của cậu là một người rất ôn nhu dịu dàng, vậy tại sao lúc này cậu cảm thấy anh ta lại đáng sợ như vậy?

“Vậy thì gọi tên tôi xem thử nào” anh đã đứng trước mặt cậu, ép sát cậu vào vách tường mà bắt cậu gọi tên mình.

“Ch...Châu...Châu Kha...Châu Khải” cậu cuối gằm mặt không dám nhìn anh, giọng nói khó khăn phát âm ra hai chữ nhỏ xíu không ai nghe được. Ngay cả anh đang đứng đối diện với cậu cũng không thể nào nghe được giọng nói của cậu.

“Cậu đang nói gì thế?” anh rất không biết điều mà đưa tay nâng cằm cậu, ép cậu đối mặt với mình.

Khánh Nguyên giật bắn mình khi bị bàn tay ấm áp của anh chạm vào người, cậu cố gắng không nghe theo anh mà vẫn cuối gằm mặt. Châu Khải đâu dễ gì bỏ qua cho cậu, anh cố ý mạnh tay một chút mà bóp cằm cậu, cậu đau quá không cách nào chống cự đành để anh nâng cằm mình, nhưng một mực nhắm nghiền hai mắt mà không dám mở ra.

“Mở mắt ra, hay là cậu muốn tôi hôn cậu?” anh lại lên tiếng ra lệnh, hơi thở nhẹ nhẹ thổi lên gương mặt với làn da trắng ngần, mềm mại của cậu. Thật tình mà nói, nhìn xa đã thấy cậu đáng yêu, khi nhìn gần lại càng mê người, chỉ khiến người ta muốn phạm tội.

Hơi thở thoang thoảng mùi rượu của anh phả vào mặt, tạo cảm giác ngứa ngứa, nhồn nhột khiến người ta ngây ngất. Cậu nhanh chóng mở mắt vì bị câu nói của anh hù dọa, nhưng khi mở mắt ra rồi, nhìn thấy khuôn mặt điển trai đang phóng đại trước mắt, cậu dường như bị hù dọa. Nhìn khuôn mặt phóng đại của anh, cậu sợ đến cứng người, nín thở không dám cử động dù chỉ một chút, giây phút này thật sự làm người ta cảm thấy thật mờ ám.

Lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất cậu nhìn kĩ anh như thế này là vào hai năm trước, khi mà lúc cậu đưa anh về. Lúc đó anh rất say, còn cậu cũng bị rượu làm cho hơi choáng, đỡ được anh vào nhà là cả một vấn đề, vì so với cậu một mét sáu chín thì chiều cao mét tám hai của anh quả thật quá kinh khủng, thêm là thể lực cậu không đủ mạnh để chống đỡ cơ thể đang mềm nhũn vì say xỉn của anh. Cả hai đã đáp đất một cách hết sức ngoạn mục, cũng may là anh ngã trước kéo theo cậu ngã sau, nên anh đã làm đệm kê nên cậu không hề thấy đau, lúc đó cậu rất xót anh, nhưng cũng không thể làm gì. Cậu ngã nhào lên người anh, vô tình lại môi chạm môi, thật sự là một cảm giác hết sức doạ người.

Là một đàn em sau anh hai cấp, năm đầu tiên cậu vào cấp ba, vẫn là một con gà mờ không biết gì, thì đã bị anh, một đàn anh lớp 12 hớp hồn kể từ lần đầu tiên gặp mặt. Anh là đội trưởng đội bóng rổ của trường, thành tích học tập cũng tốt, luôn là tiêu điểm của cả trường kể cả con gái lẫn con trai. Lần đầu tiên cậu nhìn thấy anh là do cô bạn Hạ Nghi rủ đi xem bạn trai cô ấy, bây giờ cũng là bạn của cậu, Thái Huân ở trong đội bóng rổ thi đấu. Cậu đã bị anh hớp hồn không phải vì vẻ đẹp, mà vì sự nhanh nhẹn và điều luyện khi thi đấu, cũng kể từ đó, trái tim cậu đã bị anh cướp mất.

Vì có dáng vẻ nhỏ nhắn, cùng với nước da trắng một cách thái quá, cậu luôn luôn bị người ta gán ghép là cậu thích con trai. Lúc đầu cậu không nghĩ như vậy, nhưng dần dà khi mà cậu nhận ra mình thường hay để ý cậu bạn ngồi dãy bàn bên kia thay vì cô bạn xinh xắn ngồi cạnh mình. Những tình huống tương tự cứ càng ngày xảy ra càng nhiều, cuối cùng cậu cũng hiểu, mình thật sự thích con trai. Chuyện này cũng chỉ có mình Hạ Nghi là cô bạn thân duy nhất của cậu biết.

Nhưng Hạ Nghi chỉ biết rằng cậu không thích con gái, chứ không hề biết rằng cậu lại thích anh, anh chàng đội trưởng đội bóng rổ của trường năm đó. Những ngày sau đó, dường như trong trường có trận bóng nào Hạ Nghi cũng đều kéo cậu theo để đi cổ vũ, cô nhóc đó rất được các anh trong đội bóng rổ yêu mến, cho nên được giao cho nhiệm vụ mua nước cho cả đội, đương nhiên cậu cũng sẽ bị kéo theo.

Cậu đã rất vui vẻ trong những ngày đó, âm thầm yêu anh, âm thầm dõi theo anh một cách hèn nhát. Cậu yêu anh đầy bất lực, mỗi lần nhìn thấy anh cùng với cô gái khác hẹn hò, tim cậu đau nhói. Anh tuy rất tốt, nhưng lại không giỏi trong chuyện yêu đương. Anh sẽ thường xuyên thay bạn gái, nhưng lại đối xử với bạn bè rất tốt.

Có một lần cậu đi siêu thị giúp mẹ, đã vô tình gặp anh. Lúc đó cậu đang cố gắng nhón lấy thứ gì đó trên cao, không may lại bị hụt chân và nhém chút té nhào, kéo theo cái kệ chất đồ ngã cùng. Cứ nghĩ lần này toi rồi thì lại có một bàn tay đưa ra đỡ cậu, cùng lúc giúp cậu lấy đồ.

“Cám ơn anh” cậu nhanh chóng rời khỏi bàn tay người đã giúp đỡ mình mà vội cám ơn, chứ không để ý người con trai đó là ai.

“Cậu là bạn của cô bé bạn gái của Thái Huân có đúng không?” giọng nói ầm ập của anh làm cậu giật bắn mình, không ngờ lại gặp anh trong hoàn cảnh như vậy.

“Dạ vâng, chào anh ạ, cám ơn anh đã giúp em” cậu cố gắng nở nụ cười vô hại mà lại một lần nữa cuối đầu cám ơn anh. Cậu không dám nhìn mặt anh, nếu không chỉ sợ trên mặt cậu sẽ viết rõ ba chữ “em yêu anh” mất.

“Lần sau nếu vói không tới thì nhớ tìm nhân viên trong chợ nhé, tự mình như vậy rất nguy hiểm đấy” anh vô thức xoa đầu cậu mà dặn dò, nhưng phản ứng của cậu lại làm anh giật bắn.

“Dạ vâng, em đi trước ạ” không ngờ anh sẽ xoa đầu mình như vậy, cậu sợ đến mức ngẩng dậy ngay tức thì mà vâng dạ rồi chạy biến, để lại anh đứng đó chẳng hiểu gì.

Sau ngày hôm đó cậu đã không biết phải nhìn mặt anh như thế nào, dường như cậu luôn né tránh anh. Cho tới khi cậu đủ can đảm, muốn tìm anh để xin lỗi vì mình đã phản ứng như thế, thì Hạ Nghi lại than vãn rằng anh đã chuyển trường, đội bóng rổ đã mất đi một anh chàng đẹp trai ngồi ngồi.

“Chỉ còn có vài tháng nữa là ra trường rồi mà?” cậu quá ngạc nhiên không thể nào kiềm chế bản thân mình mà hỏi.

“Vì chuyện gia đình nên anh ấy đã cùng mẹ về quê ngoại rồi, sẽ ra trường ở đấy luôn” Hạ Chi đã nói như vậy.

Cũng từ đó trái tim vừa chớm nở, chưa kịp yêu của cậu đã chết. Cậu không còn quan tâm tới gì ngoài việc học, càng ngày càng khép mình vào trong kén, không bao giờ muốn yêu. Hạ Nghi phải cố gắng lắm mới có thể lôi cậu ra ngoài, cô ấy không hề biết lý do vì sao cậu lại trở nên như vậy.

“Này, anh Huân bảo rủ cậu cùng đi chơi. Hôm nay anh ấy có buổi họp mặt đội bóng rổ thời cấp ba đấy” Hạ Nghi xông vào phòng cậu mà kéo con người đang nằm chường trên tầng trên của cái giường hai tầng trong ký túc xá, hù dọa hai người bạn cùng phòng của cậu. Cũng may là hai người kia đã quá quen với cô ấy nên sau khi bị giật mình lại trở lại công việc của mình.

“Tất cả mọi người của đội bóng năm đó đều có mặt ư?” dường như tìm được động lực, cậu bừng tỉnh mà hỏi ngay. Tính từ lúc đó đến giờ cũng đã hơn bốn năm rồi. Cậu đã là sinh viên năm hai đại học rồi. Không biết anh có đến không? Anh đã có người yêu chưa? Anh có còn nhớ cậu không? Bao nhiêu câu hỏi cứ lần lượt hiện lên trong đầu cậu.

“Có có, đầy đủ cả, ngay cả anh Khải cũng sẽ có mặt, cậu mau thay đồ đi chúng ta cùng đi chơi, đừng có như đàn bà như vậy” cô nhóc Hạ Nghi dù đã lên năm hai đại học nhưng tính tình thì vẫn trẻ con như vậy, không hiểu sao anh chàng Thái Huân lại có thể chịu đựng được cô.

“Được rồi, thế cậu ra ngoài chờ tớ một chút” cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, cậu đẩy cô gái nhỏ ra ngoài rồi mình thì đi lục tủ quần áo. May mà còn có cái áo sơ mi Hạ Nghi tặng hồi sinh nhật ra hồn, chứ nếu không chắc cậu không giám ra ngoài vì đồng quần áo cũ kĩ của mình. Từ khi vào đại học cậu đã tự túc, lại ít ra ngoài nên không hề mua sắm gì cả, quần áo chỉ có vài bộ mặc đi mặc lại mãi, cho tới lúc này cậu mới biết thế nào là chững chạc cho chính mình.

“Thằng Khánh Nguyên khi nào lại biết lo lắng tới diện mạo vậy mà?” trong khi cậu đang chọn không biết nên mặc quần nào cùng với áo sơ mi thì hai tên bạn cùng phòng đã cùng nhau bàn tán.

“Cơ mà đội bóng rổ toàn con trai, không lẽ nó định đi cướp bạn gái của ông nào à?” Hà Phước suy nghĩ một lúc, nhớ lại lúc nãy cô nàng Hạ Nghi bảo là hợp đội bóng rổ toàn con trai thì lại cười cười mà châm chọc.

“Bạn trẻ nhà mình xinh như vậy, tao nghĩ là nó đi cướp zai thì có” Hữu Thuận lại không nghĩ giống bạn mình mà cười gian. Đây cũng không phải là lần đầu tiên tên này chọc Khánh Nguyên như vậy. Ai bảo cậu lại chọn trùng phòng với hai tên bạn toàn là hủ nam cơ chứ?!

“Tụi bây điên rồi” cậu chã thèm để ý đến hai tên bạn dở hơi mà chọn đại quần áo rồi bay ngay vào nhà vệ sinh chuẩn bị, để mặc hai tên bạn muốn suy diễn thế nào thì suy. Cậu càng phản ứng thì hai tên ấy sẽ càng lại có cơ hội mà châm chọc cậu thêm, cậu mới không có ngu mà chui đầu vào.

3. Chương 3: Say Xỉn

“Chào mọi người bọn em tới trễ” Hạ Nghi kéo theo Khánh Nguyên vào phòng mà tổng chào.

Cô gái nhỏ luôn được mọi người yêu thương nhất đám, mọi người đều đã xem cô ấy giống như em gái cả, đương nhiên là Khánh Nguyên cũng vậy, vì chỉ cần có Hạ Nghi là có Khánh Nguyên mà. Cả đội bóng rổ thì vẫn luôn luôn tụ tập mỗi khi rảnh rỗi, họ vẫn là một gia đình, sẽ mãi là một gia đình, cho nên tình cảm càng thân thiết, gắn chặt với nhau hơn.

“Có nhiều lúc anh nghĩ Hạ Nghi với Khánh Nguyên mới là một cặp ý chứ, Thái Huân lúc nào cũng một mình, còn hai đứa thì cứ như hình với bóng không bằng” anh Minh Đức vừa thấy hai người vào liền chọc ghẹo, lại huýt vai Thái Huân, người đang ngồi cười cười bên cạnh.

“Anh Minh Đức, em đang muốn tìm bạn trai cho Khánh Nguyên nhà em, em thấy anh cũng được đấy” Hạ Nghi thấy ánh mắt đầy chết chóc về phía Minh Đức cùng một câu phát ngôn đầy ba chấm làm cả phòng bật cười. Cô gái nhỏ này đọc truyện online nhiều quá, đầu óc toàn chứa những thứ không bình thường, lại còn thường xuyên chơi với một đám con trai, không thể trách được cô ấy.

“Em không ngờ anh...lại như vậy đấy anh Đức” Hương Ly, bạn gái Minh Đức ngồi bên này cũng vui vẻ phụ họa, làm mọi người lại có dịp cười vui vẻ.

“Thôi Hạ Nghi, Khánh Nguyên lại đây ngồi này” Thái Huân cuối cùng cũng lên tiếng, chỉ vào dãy ba cái ghế bên cạnh mình vẫn còn trống mà gọi hai người. Hai người cũng ngoan ngoãn tiến về phía đó mà ngồi xuống.

“Chào mọi người, mình tới muộn” Hạ Nghi với Khánh Nguyên vừa ngồi xuống thì cửa phòng lại bật mở, và người mất tích hơn bốn năm nay cuối cùng đã xuất hiện, Vô Châu Khải.

Anh vừa xuất hiện, mọi người bỗng nhiên xôn xổi hẳn lên, chỉ có một người là hồi hợp nhất. Lúc này vừa vào, trong lúc Hạ Nghi đấu khẩu với Minh Đức, cậu đã để ý xung quanh nhưng không hề thấy anh, cậu cứ nghĩ mình là người đến cuối cùng rồi, chắc là anh sẽ không tới, không ngờ anh lại đến thật. Giọng nói ấy đã

thay đổi, không còn nhẹ nhàng âm áp như xưa nữa, mặc dù đối với người khác không có gì thay đổi, nhưng sao vào tai cậu lại nghe xa lạ đến vậy?

“Đội trưởng” cả đám đàn ông đều nhào đến ôm chầm lấy Châu Khải, có người đã có vợ, có người đã thành đạt trong sự nghiệp. Nhưng trong lúc này, bọn họ đã quên hết những chuyện đó, ngay trong lúc này, họ chỉ còn cảm giác như chính mình vẫn là những chàng trai của tuổi mười tám, đội bóng rổ cừ nhất tỉnh, có một đội trưởng cực kì cừ, như thế là đủ.

Đương nhiên không phải là họ không gặp lại Châu Khải, chỉ là họ chỉ liên lạc riêng lẻ, có khi đi công tác vô tình gặp nhau, hẹn nhau uống ly rượu, nhưng kể từ khi anh rời đi, bọn họ chưa một lần nào được tụ tập như vậy cả. Cảm xúc khi gặp lại, vẫn cứ như ngày nào, là bạn bè thân thiết, một đám con trai đầy nhiệt huyết của những năm đáng nhớ nhất của tuổi học trò.

“Hình như bọn mình không bằng được với anh ấy thì phải” các cô gái nhìn cánh đàn ông, có người là bạn trai, có người là chồng sắp cưới, cũng có người đã là chồng mình ôm nhau mừng rỡ như vậy, bọn họ chỉ còn biết nhìn nhau rồi cười.

Có những lần vô tình bọn họ nhìn thấy bức ảnh trên bàn làm việc của người đàn ông của họ, vô tình hỏi đến những ngày trong đội bóng. Người đàn ông của họ lúc thường ít nói sẽ tự nhiên thay đổi, trở nên nói nhiều và thao thao bất tuyệt về những ngày còn trong đội bóng, và họ sẽ vô tình hay cố ý nhắc đến anh, người đội trưởng đáng kính. Anh không có làm gì to tát, chỉ là đối với từng người, anh đã tận tụy hết mình, dù đồng đội chỉ là bị thương nhẹ, anh cũng sẽ hết mình hỏi han lo lắng, một người đội trưởng vì chính mình còn vì cả đội bóng. Anh có việc riêng của anh, nhưng chỉ cần bạn bè cần, anh sẽ luôn luôn bên cạnh.

Chuyện anh đột ngột rời đi, mọi người đều biết nguyên nhân, nhưng không biết an ủi anh bằng cách nào. Có nhiều lúc người hay đi an ủi người khác, thì chính mình lại không biết phải tự an ủi mình như thế nào, và càng vụng về trong việc tiếp nhận sự an ủi của người khác. Bọn họ không thể làm gì cho anh, chỉ còn biết mỉm cười tiễn anh rời đi.

Ai không biết cứ nghĩ anh là một tay playboy khét tiếng của trường vì thay bạn gái như thay áo, nhưng chỉ có những người trong cuộc mới hiểu rõ. Anh không hề đá các cô ấy, chỉ là do anh quá hoàn hảo, bọn họ không thể nào chấp nhận được một người bạn trai tốt đến thế. Anh sẽ vì bạn bè mà huỷ bỏ cuộc hẹn với các cô chỉ vì bạn mình có chuyện, cho nên từng người rồi lại từng người, đến rồi đi mà không hề oán trách.

Nếu như hỏi những người đã từng là bạn gái của anh, điều bọn họ hận anh nhất là gì. Chỉ sợ là không có, nhưng nếu có thì chỉ có một, anh quá tốt với bạn bè, tốt đến nỗi làm họ cảm thấy ghen tị.

Một người đội trưởng như anh, đương nhiên những đồng đội của anh cho dù có không còn cùng nhau đi đến ước mơ, nhưng vẫn sẽ là những người bạn tốt nhất.

“Thôi được rồi, các anh mà cứ như vậy bọn em sẽ ghen thật đấy” cuối cùng Hạ Nghi vẫn là người lên tiếng tách bọn họ ra.

“Huân, từ khi nào đứa nhỏ nhà cậu biết ghen thế?” Đức Minh lại bắt đầu châm chọc cô nàng.

“Anh Đức Minh, anh làm như vậy Khánh Nguyên nhà em sẽ rất đau lòng đấy” Hạ Nghi mãi mãi sẽ là Hạ Nghi, muốn đấu với cô ấy hả? Về tu thêm vài ngàn năm đi, bạn Đức Minh ạ.

Cảm ơn câu nói của Hạ Nghi, người con trai duy nhất vẫn ngồi im bất động trên ghế chứ không hề đứng lên chào mừng Châu Khải như mọi người là Khánh Nguyên được rơi vào tầm chú ý của mọi người.

Khánh Nguyên đang im lặng ngồi một bên, cố gắng biến mình thành không khí lại bị mọi người chiếu tướng làm cậu sợ điên người. Cậu ngẩng đầu nhìn anh, anh cũng đang nhìn cậu, cảm xúc trên mặt anh chính là mâu thuẫn, nhưng rồi anh lại quay đi nói chuyện với mọi người.

Cảm giác của cậu bây giờ là như thế nào đây? Đau khổ, thờ phào hay là không có gì cả? Người cậu nhưng nhớ ngày đêm đang ở đó, nhưng ánh mắt anh không nhìn đến cậu, mãi mãi sẽ không. Không lẽ anh đã quên cậu rồi ư?

Nếu như anh ghét cậu, thì ít ra anh còn nhớ cậu, nhưng ngay cả đến ghét cũng không có, thì thật sự là anh không hề để cậu trong lòng, anh thật sự quên cậu rồi. Vậy là cuối cùng, cậu và anh mãi mãi sẽ chỉ là hai

đường thẳng song song, mãi mãi không bao giờ có điểm cắt ngang cả.

Anh là một người đàn ông bình thường, sau này sẽ cưới vợ sinh con. Còn cậu sẽ ôm lấy mỗi tình thâm lặng bao nhiêu năm mà sống như vậy đến hết cuộc đời. Tình yêu của cậu là tình yêu tội lỗi, người ta sẽ không bao giờ chấp nhận cậu, cậu mãi mãi chỉ là một thứ nhơ nhuot trong cuộc đời này.

“Thôi mọi người ngồi đi” cuối cùng thì Dương Vũ, một trong những người đang đứng đó cuối cùng cũng lên tiếng, mọi người lại trở về chỗ của mình. Nhân vật cuối cùng đã đến, buổi tiệc cũng chính thức có thể bắt đầu rồi.

Khánh Nguyên vẫn còn đang rối rắm với mớ suy nghĩ của mình, thì bên cạnh đã có người ngồi xuống. Châu Khải nhìn cậu, tên nhóc này vẫn đáng yêu như ngày nào, cậu ấy vẫn là một mực cuối gầm mặt như vậy, chẳng bao giờ chịu ngẩng lên cả.

“Mọi người gọi thức ăn đi” Hạ Nghi bắt đầu và mọi người cũng nhìn vào menu mà gọi món, chỉ có một người duy nhất vẫn cuối gầm mặt.

“Này Nguyên, cậu bị sao vậy?” Hạ Chi mãi nói chuyện với Thái Huân, bạn trai mình nên không hề để ý đến bạn mình ngồi bên cạnh, cho tới khi không thấy Khánh Nguyên có động tĩnh gì mới quay lại hỏi thăm, tên này lại như thế nữa rồi.

“Không gì, mình vào nhà vệ sinh một chút” Cậu lắc đầu rồi đứng dậy rời khỏi phòng. Vì tính tình của cậu khá kì quái cho nên mọi người cũng đã quen, không ai để ý đến cậu mà vẫn vui vẻ chọn món, họ đã quá hiểu cậu rồi nên không cần hỏi cậu thích cái gì, việc gọi món cho cậu đã có Hạ Nghi đảm nhiệm rồi.

“Cậu ấy bị sao vậy?” chờ cho cậu đi rồi, Châu Khải mới quay qua hỏi mọi người, dù sao thì anh cũng là người duy nhất mới trở lại mà.

“Cậu ấy luôn là vậy đó, anh không cần để ý đến đâu” Hạ Nghi hơi bất ngờ khi anh lại để ý đến cậu bạn của mình nhưng vẫn trả lời. Trong trí nhớ của cô, tuy là anh tốt bụng nhưng chỉ với bạn bè thôi, còn đối với sự có mặt của cô và Khánh Nguyên, anh chỉ biết đến cô là bạn gái Thái Huân và Khánh Nguyên là bạn của bạn gái Thái Huân, ngay cả tên cũng chẳng nhớ. Có nhiều khi đi ra ngoài, tình cờ gặp nhau trên đường, cô chào anh mà anh còn chẳng nhớ cô là ai cũng đủ biết, thế mà sau hơn bốn năm gặp lại, anh lại đổi tính rồi sao?

“Ờ” anh cũng không nói gì nữa.

Sau khi ăn xong mọi người lại chuyển địa điểm đi karaoke, không một người nào được bỏ chạy. Các cô gái thì đi theo người đàn ông của mình để có gì còn đưa họ về, các chàng trai đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội hàn huyên với đội trưởng, thế là mọi người đều vui vẻ chuyển địa điểm đến phòng karaoke.

Vì hôm sau là chủ nhật nên không ai phải đi làm, cả đám liền gọi một đồng bia rượu vào để tha hồ đánh chén. Người tham nhất chính là đội trưởng, anh bị từng người từng người một mời rượu, cảm giác như anh chính là nhân vật chính trong bữa tiệc hôm nay vậy. Ngoại trừ các cô gái không uống rượu thì chỉ có một người con trai duy nhất không uống, đương nhiên người đó không ai khác chính là Khánh Nguyên.

Thứ nhất cậu không biết uống rượu, thứ hai cậu có lí do rất chính đáng không phải uống, hôm sau cậu cần phải làm cho xong luận văn để thứ hai còn phải dự một buổi hội thảo do giáo sư đề xuất. Nhưng với lí do đó cậu vẫn bị chuốc hết hai chai bia, không có cách nào tránh được, làm cho cậu hơi choáng váng mặt mày nhưng sau khi vào nhà vệ sinh rửa mặt thì cũng không đến nỗi nào.

Mọi người chơi đùa hát hò hết sức vui vẻ, những người đàn ông dường như đều bị chuốc cho say khướt, cho đến khi không còn người nào gượng dậy nổi mới dừng lại. Đến lúc này đồng hồ cũng đã điểm gần hai giờ sáng, mọi người mới thu dọn tàn cuộc mà đưa từng người từng người ra xe rời khỏi.

“Hình như đội trưởng không có người thân ở đây thì phải?” sau khi chỉ còn lại có hai người Hương Ly, Đức Minh, hai người Thái Huân, Hạ Nghi, cùng với Khánh Nguyên và đội trưởng thì Thái Huân vẫn còn hơi tỉnh táo hỏi Đức Minh cũng giống mình.

“Hình như là không” Đức Minh cũng đồng ý lắc đầu.

“Thế anh ấy có người yêu không?” Hương Ly lại hỏi.

“Để hỏi cậu ấy” Đức Minh bỗng nhớ ra liền quay qua người đã không còn biết gì mà gọi: “Khải, Khải, cậu có bạn gái ở đây không?”

“Hm? Tổ vừa chia tay bạn...bạn gái rồi” người nào đó say say tỉnh tỉnh trả lời.

“Thế nhà cậu ở đâu?” Thái Huân lại hỏi.

“Khải, Khải?” chờ mãi không có tiếng trả lời Thái Huân lại lay người anh, nhưng đáp trả anh chỉ là những tiếng thở đều, cho thấy người kia đã chìm sâu vào giấc ngủ rồi.

“Tìm thử trong bóp anh ấy xem có gì chứng minh được địa chỉ của anh ấy, hay là khách sạn gì không?” Hương Ly lại nêu ý kiến, đương nhiên là Hạ Nghi sẽ không nghĩ nhiều, còn hai người con trai kia hả? Chỉ là tỉnh hơn cái người đã ngủ ngon lành kia mà thôi, chứ đầu óc lúc này còn suy nghĩ được gì nhiều.

Nghe lời bạn gái, Đức Minh khập khiễng bước tới cạnh bạn mình mà mò mẫn tìm ví của anh, may sao trong ví lại có mảnh giấy ghi địa chỉ nhà.

Đúng là đội trưởng, đã 4 năm rồi vẫn không thay đổi.

Châu Khải luôn là người lo xa, trong ví anh luôn có mảnh giấy ghi địa chỉ nhà, để có gì đánh mất nếu gặp người tốt sẽ có thể hoàn trả lại cho anh mà không cần đến tay cảnh sát. Còn như nếu gặp kẻ xấu thì thôi kệ, mất là mất thôi.

Chuyện này đã bốn năm rồi vẫn không thay đổi, có chăng là vì hơi men của rượu làm hai người Đức Minh và Thái Huân không nhớ rõ, còn Hương Ly thì sẽ không thể nào biết được, chỉ là đoán mò mà thôi.

“Okay, đã có địa chỉ, vậy ai đưa anh ấy về đây?” Hạ Nghi hỏi.

“Khánh Nguyên, cậu có phiền nếu đưa đội trưởng về nhà không?” Hương Ly lại quay qua hỏi người này giờ vẫn im lặng đứng bên cạnh.

“Chắc là được, hai người cứ đưa hai anh ấy về đi, xem họ cũng sắp không chống nổi rồi” cuối cùng Khánh Nguyên cũng gật đầu, cậu đang rất mâu thuẫn giữa việc có nên đưa anh về hay không, nhưng khi nhìn lại hai người đàn ông đang say khướt bên cạnh, cậu không nỡ hành hai cô gái thêm nữa nên đành đứng ra gánh vác việc đưa anh về.

“Cậu có được không?” Hạ Nghi vẫn là lo lắng, tuy cô vô tâm nhưng không có nghĩa là cô không hiểu bạn mình. Mặc dù lúc đầu cô không biết, không có nghĩa là đến bây giờ cô cũng không biết. Nếu như nói lúc trước cô chỉ ngỡ ngợ việc Khánh Nguyên yêu thầm Châu Khải, thì biểu hiện của cậu ấy từ lúc Châu Khải xuất hiện từ lúc tối đến giờ đã quá rõ ràng rồi.

Cô làm sao có thể vô tâm với cậu bạn của mình như thế chứ? Khánh Nguyên tuy không phải là người sống thật sự khép kín, nếu như cần phải ra ngoài, đối mặt với mọi người cậu ấy vẫn sẽ làm rất tốt. Nhưng khi một mình, cậu ấy luôn thu mình vào vỏ bọc, cái kén nhỏ mà không để trống một chút không gian nào cho người khác chen vào cả.

Học chung với cậu ấy từ những năm cuối cấp một, đến năm lớp tám, lúc ấy đã học chung được năm năm rồi, vào một lần tình cờ phải làm chung nhóm với cậu ấy, cô mới thật sự nhận ra cậu bạn này không có gì li như tưởng tượng. Nếu như cậu ta biết, thì sẽ làm việc đó một cách hoàn thiện nhất, nhưng ngược lại nếu không biết cái gì, cậu ấy sẽ rất vui vẻ tiếp thu chứ không hề làm ra vẻ ta đây biết tất như bọn con trai bây giờ. Cũng nhờ sự hợp tác ăn ý từ hai phía mà bài làm của bọn họ đạt điểm cao nhất lớp, và cũng từ đó cô đã tiếp cận cậu, xem cậu như một người thân mà bảo vệ cậu.

Vì bề ngoài của mình nên cậu thường hay bị ăn hiếp và cô lập, may mà có cô nên mới đỡ hơn.

Người con trai này, đã quen nhau hơn 10 năm, chơi với nhau cũng gần sáu năm rồi, nhưng cô vẫn chưa thể hiểu hết được cậu ấy. Nếu như cô cần giúp đỡ, cậu ấy sẽ nhiệt tình giúp, nhưng sẽ không bao giờ nói ra tâm sự của mình cả.

Cũng như tình cảm của cậu ta giành cho đội trưởng, nếu như hôm nay cô không để ý, có lẽ sẽ không bao giờ nhận ra việc này.

“Tớ được mà, cậu nên lo cho anh ấy thì hơn” Khánh Nguyên nhận ra sự lo lắng của bạn mình, nhưng cậu biết chừng mực, hơn nữa Thái Huân cũng đang có dấu hiệu sắp gục rồi, thôi thì chuyện gì tới cứ để nó tới đi. Chuyện bây giờ cần làm chính là lo cho ba người này trước khi họ nằm bẹp tại đây.

4. Chương 4: Nụ Hôn Đầu

“Đội trưởng, mật...mật khẩu nhà...nhà anh là số...số mấy vậy?” dìu anh xuống khỏi taxi, lại dìu anh vào thang máy, đứng trước cửa nhà anh, cậu không còn chút hơi sức nào mà cố gắng lay người anh hỏi mật khẩu. Cậu sắp không chịu nổi rồi, người say rượu thật sự là nặng chết đi được.

“Hmn...?” Người nào đó quá say mà không còn biết gì, bị gọi dậy cũng chỉ ngẩng dậy theo bản năng rồi lại gục xuống.

“Đội trưởng, mật...mật khẩu! Tỉnh lại, đọc mật khẩu cho em đã!” cậu dùng hết sức bình sinh của mình mà lay người anh, nếu mà anh còn không chịu tỉnh lại thì cậu...cậu nhất định sẽ bỏ anh lại đây cho xem!

Dường như muốn chọc tức cậu, trả lời lại cho cậu chính là từng hơi thở đều đặn của người nào đó. Châu Khải vẫn im lìm tựa vào người cậu mà ngủ một cách ngon lành, giấc ngủ thật bình yên. Chỉ sợ là trời có sắp xuống anh cũng chẳng quan tâm nữa.

“Đội trưởng! Mau tỉnh lại!” không còn cách nào khác, cũng không thể bỏ anh lại đây như vậy, càng không thể đưa anh trở về kí túc xá, Khải Nguyên liền đỡ anh ngồi xuống thêm nhà trước cửa rồi lại lay người anh. Cậu rất muốn nhẹ nhàng với anh, nhưng đối với người say xỉn đến nỗi không còn biết gì như anh, chỉ còn cách dùng biện pháp mạnh mẽ thôi.

“1478” theo bản năng anh đọc liền một lèo rồi lại ngủ tiếp. Thật sự là anh không thể mở mắt ra được, anh đang rất buồn ngủ, nếu như có thể tỉnh dậy, có lẽ anh sẽ nhảy lên mà bóp cổ tên nào dám phá giấc ngủ của anh.

Khải Nguyên chỉ chờ có vậy liền nhanh chóng đứng dậy bước lại mở cửa, sau đó cố gắng kéo cái người nào đó vào nhà. Anh ta thật sự là đội trưởng sao? Lúc này trông anh ta chẳng giống chút nào.

Châu Khải luôn luôn có một khuôn mặt lạnh, ít khi cười và chưa bao giờ tỏ ra hiền lành với bất cứ ai. Anh có lo lắng nhưng gương mặt anh lúc này trông thật hiền và yên ả. Đường như chất cồn trong người đã chìm anh vào sâu trong giấc ngủ, mặc kệ cho cậu có làm gì anh cũng không hề phản kháng hay động đậy, thật là hết nói nổi.

“A!” do mãi nghĩ ngợi cho nên cậu không để ý là Châu Khải đang cựa quậy, lúc anh ta di chuyển thân thể theo bản năng thì cậu lại không chú ý, thế là cả hai cùng ngã. Anh ngã kéo theo cậu, cho nên anh làm nệm chêm cho cậu đỡ đau. Cậu dám chắc một điều, qua ngày mai khi tỉnh dậy, anh sẽ đau ê ẩm. Mặc dù sốt anh, nhưng cậu cũng rất hả dạ, cho anh biết tội dám hành hạ cậu từ nãy đến giờ.

Sau khi nằm trong lòng anh một lúc lâu cậu mới sực nhớ là anh đang say, nếu để anh nằm dưới đất sẽ rất dễ bị cảm cho nên cậu liền ngẩng đầu định ngồi dậy đỡ anh vào phòng, ai ngờ khi ngẩng đầu lên, cậu mới bị chính mình làm cho giật bắn. Mặt cậu đang kề sát vào mặt anh, môi cậu khi ngẩng lên đã vô tình chạm vào cằm anh, chỉ cần nhướn lên thêm một chút là có thể chạm đến môi anh rồi.

Lúc đầu óc của cậu còn đang suy nghĩ thì thân thể cậu đã hành động trước khi cậu kịp nhận ra rồi.

Cậu nhướn người, nhẹ nhàng đặt môi mình lên môi anh tạo thành một nụ hôn chủ động.

Con người nào đó đang say ngủ bị quấy rầy, trong giấc mơ của mình, anh thấy mình đang ôm chặt người nào đó trong lòng mà không thể nhìn rõ mặt, chỉ biết cậu ta không phải là phụ nữ. Sau đó cậu ta bịt mắt anh lại, nhẹ nhàng đặt lên môi anh nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước. Anh không hề ghét nó, mà ngược lại có cảm giác muốn đáp lại, thế là trong vô thức anh thật sự đáp lại nụ hôn vụn vụn về kia.

Khải Nguyên đang miên mang suy nghĩ chợt cảm giác được Châu Khải đang liếm liếm môi mình, cậu giặc bắn liền vùng người định ngồi dậy bỏ chạy thì lại bị anh ôm chặt trong lòng, không cho chạy thoát. Vì trong lúc vô thức cậu hôn anh chứ thật ra cậu không cố ý, cho nên khi được anh đáp trả, cậu thật sự rất sợ hãi nhưng cũng tràn đầy hạnh phúc. Nhưng thế này là thế nào? Anh rõ ràng đang say rượu, sao lại có thể ôm cậu chặt như thế? Không lẽ là anh đã tỉnh?

“Đội trưởng, đội trưởng thả em ra” cậu cố vùng vẫy ra khỏi người anh, cậu không thể đối mặt với anh, anh thích phụ nữ, chuyện đó đã quá rõ, không phải lúc này anh đã bảo là mới chia tay với bạn gái sao?

Châu Khải không hề đáp lại cậu, mà chỉ trong vô thức ôm chặt lại cậu, lại thêm lần nữa tìm kiếm đôi môi mềm mại kia. Người nào lại dám hôn trọn anh lại định bỏ chạy? Anh không thể cho phép, cho dù đó chỉ là trong mơ. Anh cố gắng tìm kiếm đôi môi kia, nhưng người trong lòng cứ không ngừng dẩy dụa, anh lại tiếp tục theo bản năng xoay người đè cậu xuống dưới, áp chế cậu mà cưỡng hôn.

Môi anh mạnh mẽ đè lên môi cậu, mặc dù anh đang say xỉn không ý thức nhưng sức lực của anh vẫn mạnh hơn cậu mấy lần, cậu chỉ còn biết bị động để anh kiểm hãm. Anh hôn cậu, nụ hôn đầy bá đạo và chiếm hữu, môi hai người cứ quện lấy nhau, anh trêu đùa mà cắn nhẹ môi cậu, sau đó tiếp tục tấn công vào trong khoang miệng thơm ngọt.

Lưỡi anh đưa vào miệng cậu, tìm kiếm cái lưỡi đang né tránh anh mà chơi đùa, không cho cậu có quyền phản kháng. Trong miệng cậu tràn ngập hương vị của anh, cũng như nồng nặc mùi rượu mà cậu không hề thích thú, nhưng lại không thể cưỡng lại sự mị hoặc của anh.

Vì cậu cứ muốn đẩy anh ra cho nên anh liền nắm chặt hai bàn tay cậu mà đưa lên đỉnh đầu, tiếp tục đoạt hơi thở của cậu. Sau một hồi dẩy dụa trong vô thức, cậu đành bỏ mặc không chống cự nữa. Dù sao cậu cũng thật sự yêu anh, chỉ cần ngay lúc này có anh là quá đủ rồi, sau này đau khổ sẽ tính sau.

Cậu bắt đầu tiếp nhận nụ hôn của anh, hai người cứ như vậy dẩy dụa không dứt. Anh bắt đầu rời khỏi miệng cậu mà hôn theo dọc xương quai hàm đi xuống. Bàn tay còn ở không bắt đầu loại bỏ những thứ chắn đường đi của anh mà chạy dài theo thân thể cậu, cậu không kiềm chế được chính bản thân mình mà thoát ra những âm thanh cực kì mờ ám, càng cổ vũ cho người đàn ông phạm tội.

Nghe những âm thanh dâm đãng phát ra từ miệng mình, cậu ngượng đến chín người. Cố gắng kiềm chế bản thân không được như vậy, nhưng khi bàn tay anh chạy dài trên nửa thân trên đã không còn mảnh vải che thân, cậu không có cách nào không thốt lên những tiếng rên rỉ khêu gợi đó.

Nụ hôn của anh bắt đầu lần xuống dưới, bỏ lại trên người cậu từng vết hôn ửng đỏ đầy ám muội. Anh bắt đầu chơi đùa trên vùng ngực trắng nõn nà của cậu.

Bàn tay còn lại tiếp tục đi xuống dưới, muốn tháo gỡ tất cả những gì vướn bận. Hai mắt anh vẫn nhắm nghiền nhưng bàn tay anh lại dường như có mắt, rất thoả mái khám phá thân thể cậu, cứ như anh hiểu rất rõ thân thể của cậu vậy.

Cậu dường như chết lặng dưới từng cái mút rất kêu của anh trên đầu vú mà càng không thể kiềm chế chính mình, thân thể cậu ưỡn lên như muốn được anh yêu nhiều hơn. Lý trí của cậu chính thức bị mất đi khi bàn tay anh chạm đến anh bạn nhỏ của cậu.

Hai người cứ dẩy dụa, anh càng trêu đùa thân thể cậu, cậu lại càng thêm khát anh trêu đùa hơn nữa. Cho tới khi trên người cả hai đã không còn mảnh vải che thân, và môi anh đã sắp đi đến thẳng nhỏ của cậu thì cậu mới hoảng hốt.

“Bẩn lắm” mặc dù biết anh không nghe thấy nhưng cậu vẫn thốt lên. Cậu đâu thể nào để anh làm chuyện đó, ít nhất không phải lúc này.

Người nào đó đang rất thích thú chơi đùa chàng trai anh vẫn chưa thấy được mặt mũi, cứ nghĩ cậu ta cuối cùng cũng đã ngoan ngoãn khi để anh tự do trên người cậu ta lúc này lại muốn đẩy anh ra, anh đâu dễ gì chấp nhận. Bàn tay to lớn thẳng thừng đánh vào mông cậu. Anh có thể là người dễ dãi nhất, nhưng một khi anh đã bắt đầu làm chuyện gì thì sẽ không cho đối phương có quyền phản kháng anh.

“Không được” mặc kệ bị anh đánh thật sự đau, cậu vẫn một mực phản kháng. Thật sự cậu đang rất khó chịu, rất muốn được anh yêu, rất muốn được anh vuốt ve để giải tỏa dục vọng trong thân thể, nhưng không

phải lúc này. Cậu muốn mình thật sạch sẽ rồi mới cùng anh, cho nên cậu sẽ không để anh ngay lúc này, không thể được.

Cậu chết sống không để anh được như ý mà vùng vẫy, cuối cùng cũng có thể thoát khỏi người anh mà đứng dậy, mặc kệ bản thân đang trần như nhộng và thằng nhỏ đang oai hùng dựng thẳng mà cố gắng kéo anh vào nhà tắm.

Cậu không biết mình đã mất bao lâu và dùng cách nào, nhưng cuối cùng cũng đến được nhà tắm của anh, cố gắng đẩy anh vào nhà tắm mà tắm cho cả hai. Khi bàn tay cọ rửa người cho anh đi đến thằng nhỏ của anh, cậu đã đỏ mặt một lúc lâu mới dám chạm đến. Có thể anh sẽ không thấy ngượng vì chính anh đang say xỉn, nhưng không phải cậu cũng như anh, vì cậu đang rất tỉnh táo.

Nếu như nói lúc này vì dục vọng mà cậu đã đánh mất bản thân thì ngay lúc này đây khi đã tỉnh táo hơn vì tắm, cậu thật sự không dám nghĩ là chính mình lại có thể buông thả như vậy.

Còn về phần anh, mặc dù lúc đầu thật sự không có chút ý thức nào, nhưng khi cứ bị cậu quấy rối trong lòng mình, anh đã phần nào tỉnh lại, và khi thân thể chạm vào nước, trút bớt đi phần nào mệt mỏi cùng với mùi rượu, anh đã lấy lại được chút ý thức. Không nhiều nhưng cũng đủ biết được mình là ai, và người đang cọ rửa người cho mình chính là cậu. Tuy là ý thức đã trở lại nhưng thật sự người anh vẫn còn rất khó chịu cho nên anh cũng mặc kệ, để cậu phục vụ mình và tiếp tục giả ngu mà yêu cậu.

Khải Nguyên vẫn không biết anh đã tỉnh lại mà vẫn ngại ngần cọ rửa người cho anh, cho tới khi người nào đó lại tiếp tục quấy rối mà tìm đến môi cậu, mặc kệ cho trên người cả hai vẫn còn vương vấn xà phòng, mặc kệ vòi nước vẫn mở, anh muốn hôn cậu, muốn vuốt ve thân thể người con trai này. Cứ đổ thừa hết cho chất cồn trong người cũng được, anh phải-ăn-được-cậu trong đêm nay.

5. Chương 5: Quyền Nhật Ký

Tỉnh dậy sau một đêm hoang ái chính là cảm giác mình mảy mề đến không thể cử động được, người cậu có cảm giác như mới đi đánh giấc về vậy, thật sự rất đau. Dần dần lấy lại ý thức, cậu nhận ra khung cảnh xa lạ này, chính là nhà anh, người đàn ông cậu yêu không một chút hối tiếc. Xoay người qua, chỉ cần ngẩng đầu lên là cậu đã có thể nhìn thấy gương mặt đó, thật sự quá kì diệu, quá sức hạnh phúc.

Cậu chỉ mong đây là một cơn mơ, cơn mơ mà mình không cần phải tỉnh lại nữa, để có thể như thế này cùng anh đến hết ngày tháng cuối đời. Tại sao lại yêu người đàn ông này như thế?

Đang mê mẩn ngắm nhìn gương mặt người ấy, bỗng dưng anh lại nhíu mày, dường như sắp tỉnh lại. Cậu sợ hãi, nhanh dừng lại bàn tay định chạm đến gương mặt anh. Sau vài giây đứng hình, cậu nhanh chóng ngồi dậy, mặc kệ cơn đau đến xây xẩm, nhanh chóng gom góp tất cả mọi thứ, bỏ chạy.

Cậu thật sự cảm thấy tự khinh bỉ chính mình, rõ ràng yêu anh như vậy, nhưng lại không thể nào đối mặt với anh cả, thật sự quá thất bại, quá thất bại.

“Cậu đang nghĩ gì thế?” anh nhìn gương mặt ngây ngô thất thần của cậu, cả một khoảng thời gian dài cũng không thấy cậu có phản ứng nên cuối cùng vẫn là lên tiếng hỏi. Cái người này không phải đang nghĩ đến chuyện năm đó chứ? Nhưng mà cậu còn nhớ sao? Không phải lúc đó khi vừa thức dậy liền chạy mất không chút tâm hơi sao? Có phải cậu đang hồi tưởng lại câu chuyện ghê tởm nhất đời cậu đi?

“Không...không gì, anh có...có thể nào đứng...đứng cách ra một chút không?” cậu bị câu hỏi của anh kéo về hiện tại, liền giật mình lắc đầu sau đó lại dò ý của anh. Cảm giác anh đứng đối diện như vậy, gần như vậy làm cậu thật sự thở không nổi, quá áp lực, quá kì lạ.

“Tôi thích như vậy, cậu có ý kiến gì?” anh mặc kệ cậu chán ghét như thế nào, anh quyết định rồi, những chuyện cậu không muốn làm, anh sẽ càng lấn tới, cho cậu dám bỏ anh mà đi. Anh không cho phép cậu đối

với anh như thế.

“Đội trưởng, xin anh” cậu rưng rưng nước mắt nhìn anh, cầu xin. Cậu thật sự sắp không được rồi, nếu như anh mà cứ đứng gần như vậy, thằng nhỏ của cậu sẽ vì hưng phấn mà đứng thẳng lên mất, không được a, sẽ bị anh kinh tởm mất.

Có phải anh vẫn còn nhớ chuyện năm đó, nghĩ cậu vì anh say mà dụ dỗ anh lên giường không? Cậu không muốn anh ghét cậu đâu, không muốn đâu. A a a, cậu sắp không thở nổi rồi, cậu sắp khóc mất.

“Làm gì chứ, chưa gì đã muốn khóc như con gái rồi” nhìn thấy ánh mắt to tròn mọng nước của cậu, anh đầu hàng hai tay. Cái con người này có biết là biểu cảm lúc này của cậu ta rất hù người không chứ? Còn lại dùng cái giọng nói dụ người đó gọi anh hai tiếng đội trưởng. Thật là muốn lập tức đè cậu xuống mà ăn sạch sẽ cho xong.

“Thật ra anh gọi tôi đến đây là có việc gì chứ?” nghe giọng của anh có phần chán ghét, dường như anh không thích những người dễ khóc, cậu liền nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng của chính mình rồi mới hỏi anh. Đâu phải cậu dễ khóc, chỉ là cậu thật sự rất sợ, sợ sẽ làm anh chán ghét nên mới không biết phải làm sao, cậu không có yếu đuối, càng không có dễ khóc như con gái mà.

“Cũng không có lý do gì cả, chỉ muốn nhờ vả cậu quét dọn nhà tôi một chút thôi” anh nhún vai rồi quay lại ghế sofa, nằm dài ra đây.

Tới lúc này cậu mới có tâm trí để ý đến ngôi nhà của anh. Năm đó đến đây vì lo cho anh mà không để ý, đến lúc bỏ đi cũng không nhìn qua, nhưng trong tâm trí của cậu cũng không khủng hoảng như lúc này.

Căn nhà bữa bọn thùng giấy to nhỏ đủ kiểu, quần áo tứ tung, nói tóm lại là rất khủng khiếp. Quay qua rồi quay lại, quay tới rồi quay lui cũng chỉ là một đồng hồ hỗn loạn.

“Đội trưởng, lúc trước anh không phải như vậy, anh là người biết lo cho mình biết lo cho người khác, từ khi nào anh lại trở nên bữa bọn như vậy?” cậu bị căn nhà hỗn loạn của anh làm cho choáng, không kiềm được chính bản thân mình chất vấn cái người đang nằm dài trên sofa một cách lười biếng kia.

“Cậu nói nhiều quá, làm ơn im lặng và dọn dẹp mọi thứ đi. Văn kiện tài liệu sách vở đem ném hết vào phòng làm việc thứ hai bên tay phải, quần áo vào phòng ngủ, cái gì cần để trong nhà tắm thì để trong nhà tắm, cái gì cần để trong nhà bếp thì để trong nhà bếp, cứ vậy đi. Tôi sẽ kêu người mang đồ ăn tối tới, cậu có muốn ăn không?” anh lười nhát ra lệnh cho cậu, tay cầm remote tivi bấm chuyển đài liên tục, tay còn lại thì với lấy điện thoại bị anh vất chổng chơ trên bàn, cũng không quên làm việc tốt hỏi cậu có muốn ăn gì không.

“Tôi không sao, tôi sẽ làm nhanh để còn về nhà” cậu lắc đầu từ chối lời mời của anh, sau đó liền bắt tay vào việc.

Cậu muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này, càng nhanh càng tốt, đương nhiên sẽ không thể nào lại ăn cùng bàn với anh.

Khánh Nguyên chưa bao giờ tưởng tượng ra rằng vị đội trưởng cướp mất trái tim cậu, vị đội trưởng đúng mực năm nào trong mắt mọi người bây giờ lại trở nên như vậy. Nhớ lúc trước sau khi tập bóng, anh sẽ là người ở lại cuối cùng để dọn dẹp, mọi thứ với anh luôn phải ngăn nắp, trật tự. không ngờ bản đi vài năm không gặp, anh lại thay đổi nhiều như thế.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng cậu vẫn bắt tay vào việc, quay qua bên này, chạy lại bên kia mở ra từng thùng từng thùng với đủ thứ vật dụng. Cậu cứ bận rộn với mọi chuyện mà quên mất đây không phải nhà mình, và cậu càng không có lý do gì phải làm người ở không công cho anh như vậy. nhưng lúc này cậu còn tâm trí đâu mà để ý đến những chuyện đó, nhìn thấy một đồng hồ hỗn độn kia thật làm người cậu cảm thấy không thích nghi được.

Trong căn nhà nhỏ, cứ như thế có hai người đang mải mê làm việc của mình. Một thân hình mỏng manh chạy đông chạy tây dọn dẹp mọi thứ, một tên nào đó thì ngược lại nằm một chỗ thảnh thơi dõi mắt theo thân hình kia chuyển động. Anh không biết tại sao lại phải hành hạ cậu như thế, chỉ biết lấy lý do chuyện năm đó, nhưng anh biết tất cả chỉ là ngụy biện. Năm đó nói thật ra nếu không vì anh dây dưa không dứt, không chịu phân tích rõ tình cảm của mình thì có lẽ mọi chuyện đã khác.

Có lẽ lúc đó do phần nào đó bị tác động từ rượu, nhưng phần lớn chính là do chính bản nản của anh thúc đẩy. Lúc đó chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó chính là phải chiếm được cậu, mọi thứ về cậu đàn em dưới cấp cực kì đáng yêu này.

“Nhật ký? Đội trưởng cũng viết nhật ký?” sau khi đã tạm thời chia từng thùng nhỏ thùng lớn kia ra từng loại, cậu quyết định giúp anh chỉnh lí lại văn kiện trước. Lúc này đang mở từng thùng sách để lên kệ, trong đồng sách kinh tế đủ loại của anh, cậu bỗng nhiên tìm được một quyển sổ bìa da khá dày. Thật sự không thể nào tin được, anh lại viết nhật ký mới sợ chứ.

Cầm quyển nhật ký trên tay, cậu không biết mình nên làm thế nào mới được. Để yên như vậy xếp lên kệ như chưa có chuyện gì xảy ra? Nhưng thật sự cậu muốn biết anh viết gì trong đó, nhưng cũng sợ sự thật sẽ làm mình đau lòng.

Mở ra xem? Cậu càng không có can đảm. Mới giả vờ không quen anh, anh ta đã hù cậu như vậy, nếu bây giờ lại tò mò mà chạm vào, con người đó mà biết được thì cậu sẽ chết.không.toàn.thây cho xem.

Cầm quyển nhật ký trên tay, sau khi đắn đo nửa ngày cuối cùng cậu chọn cách để nó qua một bên, khi nào xong sẽ phải đọc cho bằng được. Dù sao làm việc cho anh cũng phải tính công chứ.

Trở lại cái nhân vật chính của ngôi nhà thì lại dường như không có chuyện gì mà chìm sâu vào giấc ngủ.

Dĩ nhiên anh không muốn hành hạ cậu như vậy, ít nhất và về thể chất. Nhưng thật sự anh rất mệt mỏi. Công việc của anh dạo này ở phía tổng công ty rồi bù vì anh phải bàn giao công việc cho người khác, lại phải liên tục họp bàn kế hoạch lâu dài cho tổng chi nhánh, sau đó lại phải đến công ty chi nhánh này khảo sát tình hình, dường như đã nhiều ngày anh quên mất ngủ là niềm hạnh phúc như thế nào.

“Ok, mọi chuyện chỉ có vậy. Nhờ cậu gọi Khánh Nguyên vào đây cho tôi” sau khi xem xong phần văn kiện mà anh chàng cấp dưới mang vào, kí tên xong đem trả lại cho cậu ta thì anh lại nhờ cậu ta kêu người giúp mình.

Hôm qua sau một giấc ngủ dài, lúc anh tỉnh dậy đã là ba giờ sáng. Nhìn xung quanh mọi thì mọi thứ đã được sắp đặt một cách ổn thoả. Không phải là hoàn hảo, nhưng mọi thứ đều đâu ra đấy, dường như người làm nó cũng có bỏ chút tâm tư vào. Trên người anh lại có thêm một cái chăn mỏng, đúng là cậu ta thật chu đáo, nhưng sau khi anh tìm hết một vòng thì có lẽ cậu ta đã rời đi rồi. Thế nào lại không có để lại một lời nhắn nào cả. Mà cậu ta cũng gan thật, anh còn chưa có cho cậu ta về mà? Còn không hề đánh thức anh dậy nữa, đáng phạt.

“Giám đốc, chắc anh chưa biết, Khánh Nguyên sáng nay đã tới đưa thư nghỉ việc, với lại cậu ấy xin nghỉ một tuần rồi. Tuần sau có lẽ sẽ nghỉ luôn, cấp trên cũng đã phê chuẩn” anh chàng nhân viên có vẻ rất hả hê khi biết được Khánh Nguyên xin nghỉ, vừa nghe hỏi tới liền trả lời rất trôi chảy. Cũng không thể trách cậu ta, ai bảo danh hiệu chàng trai xinh nhất công ty đáng lẽ là của cậu, không dưng Khánh Nguyên lại giành mất từ ngày đầu tiên cậu ta bước vào công ty làm gì.

“Vậy có thể nào biết được cậu ta ở đâu không? Tôi có văn kiện quan trọng cần hỏi cậu ta” Nhướn mày tỏ ra như không có gì anh hỏi lại. Thật ra ở ngoài làm như không có gì, nhưng trong lòng anh đã rất tức giận rồi. Con người đó như thế nào lại một lần nữa trốn anh chứ? Có muốn nghỉ là trùng hợp cũng không được.

Rõ ràng anh mới vào công ty hôm trước, hôm sau cậu đã xin nghỉ việc, có trùng hợp như vậy không? Hơn nữa tối hôm qua lại chạy mất lúc anh đang ngủ, không phải là muốn trốn tránh anh hay sao? Anh đâu dễ dàng gì để cho cậu được toại nguyện chứ? Bây giờ lại càng có lý do tìm cậu tính sổ rồi. Tên gốc đó không cho cậu ta một bài học, cậu ta sẽ tưởng anh là người dễ dãi mất.

“Cái đó thì tôi không biết, tôi xin phép” thật sự quá mất hứng khi anh chàng giám đốc đẹp trai cứ hỏi tới về Khánh Nguyên cho nên cậu nhân viên liền mất thiện cảm. Trả lời anh cho có lệ rồi cậu lại xoay móng bỏ ra ngoài, còn định dụ dỗ anh ta, thật chán chết.

6. Chương 6: Chuyện Cũ Tái Diễn

“Khánh Nguyên, đi chơi nào” Khánh Nguyên đang nằm chù ụ một đồng trong phòng thì bị tiếng của Hạ Nghi kéo ra khỏi mơ suy nghĩ trong đầu.

Vì sao Hạ Nghi lại có thể xuất hiện trong phòng cậu mà không cần bấm chuông vào nhà ư? Đơn giản là cô ấy có chìa khoá nhà cậu.

Nhớ năm ngoái, lúc vừa ra trường thì cậu cũng quyết định mua nhà riêng ở đây để tiện đi làm, cha mẹ cậu thì vẫn ở ngoại ô thành phố cho nên vì không muốn con trai vất vả đi đi về về nên cũng để cậu mua. Mỗi tội Khánh Nguyên thể lực khá yếu, từ khi đi làm thì bắt đầu có triệu chứng đau bao tử vì không thường xuyên xem xét bữa ăn của chính mình.

Hôm đó không thấy cậu đi làm, gọi điện thoại lại không bắt máy cho nên giờ nghỉ trưa Hạ Nghi đã xin nghỉ để đi tìm cậu. Đến nhà cậu bấm chuông nửa ngày cậu mới ra mở cửa, người thì đứng không vững, còn chưa hỏi được gì thì cứ như thế mà Khánh Nguyên đã bất tỉnh. Hạ Nghi hoảng quá liền đưa cậu đi bệnh viện, bác sĩ sau khi khám tổng quát cho cậu, bảo rằng cậu lao lực quá sức, không ăn uống điều độ dẫn tới xuất huyết dạ dày, may mà đưa đến bệnh viện kịp thời, không thì sẽ rất nguy hiểm.

Cũng từ sau lần đó, Hạ Nghi đã quyết định ép Khánh Nguyên đưa cho mình giữ một cái chìa khoá nhà cậu. Vì cậu chỉ ở có một mình nên không thể lấy lý do gì có thể thuyết phục cô bạn thân, không còn cách nào nên cũng đành đưa chìa khoá cho cô bạn. Dù sao thì ở thành phố này, ngoài Hạ Nghi ra cũng chẳng còn ai quan tâm tới cậu cả.

“Tớ không muốn đi” cậu kéo chăn trùm kín đầu từ chối cô bạn. Cậu không muốn ra ngoài, không muốn đi gặp ai cả, cậu cảm thấy tủi thân, cậu cảm thấy đau lòng lắm.

“Cậu làm sao thế, đội trưởng đã trở lại, không phải cậu nên thấy mừng sao?” Hạ Nghi thấy bạn mình như vậy, không hiểu nổi nên hỏi. Không phải suốt thời gian qua cậu ấy luôn nhớ về anh chàng đội trưởng phong độ kia sao, sao bây giờ lại trở nên ủ rũ như này?

“Đã bảo là không muốn đi mà” cậu hét lên, lần đầu tiên suốt nhiều năm quen nhau, lần đầu tiên cậu to tiếng với người bạn là Hạ Nghi.

“Tên nhóc kia? Cậu có tin tôi bảo với hai bác là cậu từng xuất huyết dạ dày đến nỗi phải nhập viện không? Dù sao bây giờ cậu cũng xin nghỉ rồi, về nhà để bố mẹ cậu nuôi cậu, gia sản nhà cậu có thể nuôi cậu suốt đời mà, đúng không?” Hạ Nghi tức giận trừng mắt với “cái đồng” thù lù trên giường. Có chuyện gì lại có thể làm cho người ôn hoà như Khánh Nguyên nổi giận như thế? Không lẽ là có liên quan tới đội trưởng Châu Khải sao? Không đâu chứ? Cô chỉ mới biết anh ta đã trở về vào vài ngày trước, cũng chính là ngày anh ta nhậm chức giám đốc điều hành phòng nhân sự thôi mà?

Một loạt câu hỏi cứ nhảy vòng vòng trong đầu cô gái nhỏ, nhưng cô mặc kệ, chuyện gì thì cũng phải đối đầu giải quyết chứ. Nằm một chỗ như vậy thì có ích gì? Cô cố tình lôi ba mẹ của Khánh Nguyên vào cũng là vì cô biết, Khánh Nguyên chỉ sợ ba mẹ mình mà thôi.

Mà nhắc tới gia cảnh nhà Khánh Nguyên, thật sự là làm cho người ta ngạc nhiên. Khánh Nguyên. tên họ đầy đủ là Vương Khánh Nguyên, con trai út của nhà họ Vương, chủ dựa gồm sứ Huy An. Tuy không phải là nổi tiếng toàn quốc nhưng cũng rất có tiếng trong ngành, và gia sản thì cũng lên tới bạc tỉ. Khánh Nguyên còn có một anh trai là Khánh Hy là người thừa kế nghề cha mình. Khác với anh trai, Khánh Nguyên không có tâm hồn nghệ thuật cho nên liền xin cha mẹ cho mình đi học theo ngành mình thích.

Thương con trai cho nên hai người lớn liền đồng ý, hơn nữa họ đã biết tính hướng của con trai, biết cậu cảm thấy không được tự nhiên nên cũng không bắt ép cậu, nếu cậu muốn thì sẽ cho cậu. Được cái là Khánh Nguyên lại rất biết điều, chưa bao giờ làm cho họ cảm thấy mất mặt cho nên càng không hề quản cậu. Hơn nữa từ ngày vào đại học, cậu đã tự biết kiếm tiền nuôi bản thân, cũng chưa hề ngửa tay xin tiền ba mẹ, làm họ càng yên tâm hơn.

Hạ Nghi cũng chỉ là tình cờ mới biết được gia cảnh của Khánh Nguyên. Do là ông của Hạ Nghi rất thích đồ gốm, may rủi thế nào ông lại rất thích gốm sứ Huy An, cho nên qua ông, cô biết được một chút về xuất

xứ của gổm Huy An. Một lần tình cờ đến nhà Khánh Nguyên, cô vô tình gặp được cha mẹ của cậu, cũng từ đó biết được thân phận của cậu.

Cô thật sự không ngờ Khánh Nguyên lại có xuất thân tốt như vậy, nhưng cậu lại có thể sống cuộc sống đơn giản như thế. Cũng từ đó mà cô càng quan tâm hơn tới người bạn này, cũng là vì đã hứa với cha mẹ của Khánh Nguyên. Nhưng chuyện Khánh Nguyên nhập viện thì cô chưa nói, cũng vì cậu ta đã van xin cô, nhưng như vậy cũng tốt, vào những dịp như này có thể lấy ra uy hiếp cậu ta được.

“Cậu muốn thì cứ nói, tớ cũng đang định về nhà, về đây phụ với anh trai quản lý công việc, cho cha mẹ tớ về hưu sớm càng tốt” đứa nhỏ nào đó dường như đã hạ quyết tâm, thật sự làm người ta quá sức ngạc nhiên đi.

“Thôi được, là cậu ép tớ. Nếu bây giờ cậu không đi với tớ, từ nay tớ xem như không có người bạn như cậu” đến bước đường cùng, Hạ Nghi chỉ còn biết lấy tình bạn mười mấy năm mà đặt lên cán cân, trong lòng thầm nguyện rửa con người nào đó dám vì đội trưởng của mình mà ép cô đi bán đứng bạn thân, bây giờ còn phải đem tình bạn quý giá này ra đánh cuộc.

“Thôi được, tớ đầu hàng cậu rồi” cuối cùng thì cái đầu nhỏ nhỏ cũng lộ ra, cậu đầu hàng cô bạn mình. Cậu biết rõ chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng có lẽ trước khi bỏ đi, cậu vẫn là nên đối mặt với sự thật, trốn tránh không giúp được gì cả.

“Ngoan, chuẩn bị đi, mười lăm phút nữa xuất phát” thở phào trong lòng vì có thể hoàn thành nhiệm vụ, Hạ Nghi chồm tới xoa đầu tên bạn mình rồi quay người ra ngoài phòng khách, không quên giao hẹn thời gian.

“Chào mọi người, bọn em đã tới” vừa đẩy cửa bước vào căn phòng đã đặt sẵn, cô gái nhỏ liền vui vẻ tổng chào tất cả mọi người đã ngồi sẵn ở đây.

“Vẫn là Hạ Nghi, cứ tưởng hơn tháng trời không gặp em sẽ trưởng thành hơn một chút, ai dè đúng là gian sơn dễ đổi, bản tính khó dời” Minh Đức vẫn là người đầu tiên lên tiếng chọc cô, từ lần gặp mặt trước đến bây giờ cũng đã là hai năm hơn. Lần cuối cùng gặp cô gái nhỏ ở một buổi tiệc đã là chuyện của hơn một tháng trước, nhưng dường như ngoài chừng chặc hơn về vẻ bề ngoài, cô gái nhỏ vẫn là cô gái nhỏ của năm nào.

“Các hạ quá khen, chỉ là không ngờ mới không gặp có tháng mấy mà trông anh già hẳn đi, chắc là dạo này làm ăn thất bại à?” Hạ Nghi đâu dễ dàng gì bỏ qua cho người dám chọc đến mình, cô cũng không hề ngao ngán mà choảng lại với Minh Đức, là anh ta khơi mào, không thể trách cô.

“Hai đứa ngồi xuống đi, sao cứ phải đấu khẩu mỗi khi gặp nhau như thế chứ” chị Hương Ly bây giờ đã là vợ của Minh Đức liền chen ngang giải hoà trước khi hai người này lại đấu khẩu. Hai người này không hiểu sao cứ mỗi lần gặp nhau là cứ phải đấu khẩu cứ như đúng rồi ấy, thật là làm cho người ta lo lắng mà.

“Đúng rồi đúng rồi, Hạ Nghi với Khánh Nguyên ngồi xuống đi, đội trưởng chắc cũng sắp tới rồi” một anh chàng khác cũng lên tiếng can ngăn, để hai người này mà đấu khẩu thì có tới sáng mai cũng chưa thể phân chia thắng bại.

“Uống nước đi này” Thái Huân đặt xuống trước mặt bạn gái mình cũng như Khánh Nguyên mỗi người một ly nước đã gọi sẵn từ trước, anh dường như không hề quan tâm tới chuyện đấu khẩu giữa bạn gái cùng với Minh Đức, có vẻ còn rất thích thú nữa là khác.

“Hình như cậu không hề quan tâm tới việc Hạ Nghi đấu khẩu với Minh Đức thì phải?” anh chàng vừa lên tiếng can ngăn lại hỏi Thái Huân, theo như anh ta nhớ thì mỗi lần thấy Minh Đức và Hạ Nghi chiến đấu, người can ngăn chưa bao giờ là Thái Huân cả. Dường như anh không hề quan tâm tới bạn gái mình vậy.

“Nếu cô ấy thích thì cứ để cô ấy làm, cấm làm gì, người chịu thiệt sau này chính là mình. Cứ để cô ấy thoải mái là được rồi” Thái Huân từ tốn hớp ngụm rượu trong ly của mình rồi mới trả lời bạn mình. Từ trước tới giờ anh hiểu rất rõ Hạ Nghi, cô ấy rất có chừng mực. Chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm đều phân chia rõ ràng. Đấu khẩu với Minh Đức cũng chỉ là để giải trí mà thôi, bọn họ tự nhiên sẽ biết điểm dừng, không đi quá giới hạn. Họ cũng chỉ là muốn tạo không khí thoải mái hơn mà thôi, có gì phải quan tâm chứ.

“Chỉ có anh là hiểu em nhất” cô gái nhỏ vui vẻ hôn chụt lên má bạn trai mình mà khen thưởng. Người ngoài không biết thật sự sẽ không thể nào hiểu được làm cách nào người điếm đăm như Thái Huân lại có thể chịu nổi sự ồn ào huyền ảo của Hạ Nghi, nhưng chỉ có hai người trong cuộc mới hiểu, và họ cũng chẳng cần người ngoài hiểu tình cảm của họ. Họ chỉ cần biết đối phương vẫn luôn yêu thương và trân trọng mình, chỉ nhiều đó là quá đủ rồi.

“Dường như mình vừa mới lỡ mất chuyện gì thì phải?” mọi người còn chưa kịp chốc cái cặp đôi ngọt chết người kia thì cánh cửa lại bật mở, người vừa bước vào cũng liền lên tiếng.

“Đội trưởng” cả đám đàn ông lại như ngày nào nhào đến bên cạnh anh, nhưng thay vào những cái ôm như ngày nào thì thay vào đó là những cái bắt tay, nhưng vẫn tỏ được sự tôn trọng và tình cảm sâu sắc của từng người.

“Xin lỗi mọi người, vì phải chỉnh lý một chút văn kiện ở công ty nên tới hơi trễ, thông cảm nhé” sau khi bắt tay một lượt từng người thì anh mới quay qua tất cả mà xin lỗi.

“Không có gì, không có gì” tất cả mọi người đều vui vẻ.

“Các anh trở về chỗ ngồi đi chứ” một chị gái lại lên tiếng, kéo bọn họ từng người một trở về chỗ ngồi của mình, chỗ ngồi của anh vẫn là bên cạnh cậu, người vẫn như vật trong suốt từ này đến giờ.

Tất cả mọi người lại một lần nữa ăn uống vui vẻ, lần này thì Khánh Nguyên rất ngoan ngoãn mà ngồi cùng mọi người suốt bữa ăn, không những như vậy mà cậu còn uống rất nhiều nữa, làm cho mọi người thật sự ngạc nhiên.

“Nguyên, cậu mà còn uống nữa sẽ xảy ra chuyện đó” nhìn thấy cậu định tiếp tục rót rượu, Hạ Nghi không thể nào không ngăn cản cậu. Nãy giờ đã là năm ly rồi, từ trước tới giờ cậu chưa bao giờ uống nhiều như thế, hơn hết là chưa có tí gì vào bụng cả, cứ như vậy thật sự không tốt chút nào.

“Tớ vào nhà vệ sinh một chút, xin lỗi mọi người” cảm giác trong bụng cồn cào, cậu liền ngoan ngoãn bỏ ly rượu xuống mà đứng dậy, chào một lượt rồi liền chao đảo từng bước tiến ra cửa, rồi mất hút.

“Anh, vào xem cậu ấy thế nào đi có được không? Lâu như vậy rồi còn chưa ra” chờ một lúc lâu sau vẫn chưa thấy Khánh Nguyên trở ra, Hạ Nghi bắt đầu cảm thấy lo lắng, liền quay qua nhờ Thái Huân.

“Để tôi đi cho, mọi người cứ tiếp tục đi” Thái Huân còn chưa kịp nói gì thì Châu Khải đã đứng dậy, không chờ cho mọi người kịp phản ứng thì đã rời khỏi bàn ăn thẳng về phía mà lúc này Khánh Nguyên đã đi.

“Lại không nhìn ra đội trưởng lại quan tâm con thỏ nhỏ như vậy” một anh chàng nhìn theo bóng dáng đã khuất sau cánh cửa của Châu Khải rồi cảm thán. Con thỏ nhỏ cũng chính là biệt danh bọn họ đặt cho Khánh Nguyên, cậu ta thật sự đáng yêu như con thỏ nhỏ, lại không hề ồn ào mà rất yên phận, thật sự là khó tìm.

“Chúng ta cũng nên chọn địa điểm tiếp theo là vừa, cũng không cần lo lắng cho hai người họ nữa” Thái Huân cũng đồng tình, có mù cũng nhìn ra là hai người bọn họ có vấn đề, trong khi đó bữa họp mặt hôm nay không phải là đội trưởng đề ra sao? Còn nhờ anh đem theo thỏ nhỏ nữa, mục đích quá rõ ràng rồi còn gì.

dinh dinh Lúc bọn họ chuẩn bị rời đi thì bỗng dưng Thái Huân nhận được tin nhắn.

Khánh Nguyên không được khỏe, tôi đưa cậu ấy về, lần sau sẽ cùng mọi người chơi một bữa.

Là tin nhắn của đội trưởng.

“Về thôi, đội trưởng của chúng ta phải đưa thỏ nhỏ về rồi” Thái Huân tuyên bố tàn tiệc.

“Chúc thỏ nhỏ may mắn, chúc đội trưởng may mắn” cả bọn cùng lăm lăm trong miệng rồi thì ai về nhà nấy, hôm nay tới đây là đủ, hôm khác bọn họ sẽ còn tụ tập mà.

7. Chương 7: Say Xỉn

“Em, mới có mấy ngày không gặp mà lại tiêu tụy như vậy, không biết chăm sóc bản thân gì cả” Châu Khải vừa đặt cái người đã say đến không còn biết gì lên ghế, lại không kiềm được lẩm bẩm.

Lúc này vào tới nhà vệ sinh, tìm một lượt thì thấy cậu đang gục đầu vào bồn vệ sinh mà cứ như vậy ngủ gục luôn. Vội vàng kéo cậu đứng dậy, lấy khăn thấm nước lau mặt cho cậu rồi móc điện thoại nhấc vài chữ cho Thái Huân rồi dìu cậu ra xe. Cậu cứ như thế mà ngủ vùi trong lòng anh, miệng thì thì thào cái gì đó không ai hiểu được.

“Ngủ ngon” sau khi đã ngồi vào xe, khởi động sẵn sàng anh liềm chồm người qua, đặt lên trán cậu một nụ hôn.

Chuyện anh không ngờ tới là còn chưa kịp rời khỏi người cậu, đứa nhỏ cứ nghĩ là đã ngủ say liền cựa quậy, sau đó liền như vậy kéo cổ anh. Lúc anh còn chưa ý thức được chuyện gì, môi nhỏ đã tìm đến môi anh, ôm lấy anh mà hôn ngẫu nhiên. Sau khi đã hôn xong lại đẩy anh ra như đúng rồi, sau đó lại mỉm cười rất vô tội, rồi lại ngủ tiếp.

“Tên nhóc này... anh trai sẽ cho em biết thế nào là lợi hại” anh thật hết cách với cậu, chỉ biết kiềm chế bản thân mình không làm gì cậu mà đánh tay lái, cho chiếc xe rời khỏi nơi này.

Sau khi suy nghĩ một lúc lâu thì cuối cùng anh quyết định đưa cậu về nhà mình, thứ nhất anh không quen ở nhà cậu, không tiện chăm sóc cậu. Thứ nhì, anh không quen đi lại ở nhà người khác, vẫn là nhà anh thì hơn. Thứ ba, không cần tới điều thứ ba, hai điều trên là đủ rồi. Mà nói tóm lại chính là anh không thích ở nhà người khác, như vậy đi.

Còn cái người nào đó không hề biết là mình sắp gặp hoạ, vẫn ngoan ngoãn ngủ say như không có chuyện gì.

“Khánh Nguyên, Khánh Nguyên” sau khi đã về đến nhà, anh mới bước ra mở cửa bên phía cậu, định gọi xem cậu có thể tự đi vào nhà hay không.

“Uhm” cậu trở người, cố gắng né khỏi sự đụng chạm của anh mà tiếp tục say giấc. Châu Khải chỉ còn biết cười khổ lắc đầu, cuối người xuống ôm lấy cậu. bây giờ mà gọi cậu dậy? Chuyện không thể làm được.

Bị anh ôm vào lòng, cảm giác ấm áp thật nhưng lại không thoải mái chút nào, cậu cứ ngọ nguậy trong lòng anh không yên, cố gắng tìm một tư thế thoải mái hơn.

“Nếu còn không yên, anh sẽ ngay lập tức đè em ra đây đây” cậu cứ cựa quậy không yên làm anh không thể nào bước đi được, liền đánh vào mông cậu rồi hù dọa. Mặc dù anh cao lớn và mạnh khoẻ hơn cậu, nhưng cậu là một chàng trai trưởng thành, tuy không thể so với anh nhưng không thể nào thua đứa con gái. Cậu mà cứ quậy như thế thì tới sáng mai cũng chưa thể vào nhà, hơn nữa lúc này anh cũng có uống vài ly chứ đâu phải không nha.

Dường như cảm thấy được nguy hiểm, hơn nữa lại bị đánh cho nên đứa trẻ nào đó đang ngủ say liền ngoan ngoãn không cựa quậy nữa, nhưng khuôn mặt thì lộ rõ vẻ không vui vì hai hàng chân mày cứ nhăn tít lại phía trên hai mắt vẫn nhắm nghiền.

Thấy cậu không thoải mái anh liền nhanh chóng đem cậu vào nhà, đặt cậu lên giường của mình. Đến lúc này Khánh Nguyên mới thoải mái mà ngủ, hai chân mày từ từ giãn ra, nụ cười mỉm mỉm lại xuất hiện, trông cực kì đáng yêu.

“Thật là không biết phải làm sao với em” nhìn gương mặt say ngủ đầy thoải mái của cậu, anh thật sự không thể làm gì, bao nhiêu ý nghĩ xấu xa lúc này cũng đều bay biến. Anh cuối người kéo chăn đắp lên cho cậu, đang định hôn lên trán cậu thì nhớ lại chuyện lúc này trên xe cho nên liền từ bỏ ý định, xoay người lấy quần áo đi tắm. Có điều anh thấy hơi khó hiểu, theo như những gì anh được biết và trong trí nhớ của anh, Khánh Nguyên là một người khép kín, luôn luôn rất biết kiềm chế bản thân, vậy tại sao hôm nay cậu lại khác ngày thường nhiều như vậy?

Thật ra Châu Khải không biết cũng phải. Khánh Nguyên của ban ngày và Khánh Nguyên mỗi khi gất ngủ là hai người hoàn toàn khác nhau. Buổi sáng thì cậu rất chừng mực, sẽ luôn luôn cư xử đúng mực, nhưng

đó chỉ là sự nguy tạo bên ngoài mà thôi. Chỉ có khi đêm về hoặc những lúc say xỉn cậu sẽ bộc lộ bản chất thật của mình.

Vì từ nhỏ đã lớn lên trong sự thương yêu của cha mẹ, sự chăm sóc lo lắng tuyệt đối từ anh trai do thể lực khá yếu so với bạn cùng lứa cho nên Khánh Nguyên đã dần dần ỷ lại vào gia đình. Có lẽ cậu sẽ là một tay sát gái không thua gì anh trai mình vì từ nhỏ đã sở hữu gương mặt thiên thần, và vì thế cậu càng ỷ lại hơn. Cho tới năm cậu lên cấp hai, khi cậu nhận ra cậu không thích những đứa con gái bên cạnh mình, nhưng ngược lại luôn để ý cậu bạn cùng bàn.

Kể từ đó cậu nhận ra tính hướng của mình không bình thường như chúng bạn, cậu dần dần xa cách đám con trai, từ từ xa lánh các bạn gái, bắt đầu thu mình vào vỏ bọc. Khi ra ngoài cậu luôn luôn tỏ ra biết điều, không hề tiếp cận ai vì cậu không muốn người ta nhìn cậu bằng ánh mắt khinh rẻ. Chỉ có khi về đến nhà, cậu mới có thể là chính mình. Đến khi cả nhà biết chuyện rồi vẫn như cũ xem như không có chuyện gì, lại càng làm cho cậu cảm thấy an tâm hơn.

Kể từ sau khi chấp nhận tính hướng của mình, cậu đã thay đổi rất nhiều, nhưng chỉ có cái tính trẻ con mỗi khi buồn ngủ là không bỏ được. Hơn nữa đã quen với việc khi ở nhà, mỗi tối mẹ cậu sẽ vẫn xem cậu là một cậu bé, hôn trán cậu chúc cậu ngủ ngon, cậu sẽ theo phản ứng tự nhiên mà ôm mẹ mình hoặc bất cứ ai bên cạnh mà hôn một cái.

Chuyện này chỉ có người nhà biết, người ngoài không biết nên không thể trách Châu Khải được, ngay cả Hạ Nghi còn không biết mà.

Còn vì sao cậu lại hôn anh ư? Đó chỉ là do cậu đang có một giấc mơ, giấc mơ rất đẹp.

Cậu mơ thấy mình ngất đi trong nhà vệ sinh, anh lại đi tìm cậu, còn giúp cậu rửa mặt rồi bế cậu lên. Cảm giác thật sự ấm áp lắm. Cậu lại thấy sau khi cả hai đã yên ổn trên xe, anh lại hôn trán cậu như mẹ vẫn làm hàng ngày, cảm giác thật sự rất ấm áp, cậu cứ nghĩ là đang mơ nên muốn thử một lần mạnh dạng giữ lấy anh, tìm kiếm môi anh. Có lẽ đây sẽ là lần cuối cùng cậu được gần anh như thế này, dù chỉ là trong mơ.

Cậu mạnh dạng hôn anh, vụng về tách môi anh, tìm kiếm chút gì đó quen thuộc nhưng đã rất lâu về trước. Cậu cứ như vậy hôn anh, cho đến khi không còn thở được mới buông anh ra. Cảm giác của nụ hôn này rất thật, thật đến nỗi cậu không muốn tỉnh lại nữa.

Cậu lại nghe loáng thoáng giọng nói của anh, liến ngoan ngoãn mà chìm sâu vào giấc ngủ.

Khánh Nguyên thật sự mong mình có thể cứ ngủ như vậy mãi mãi, ít ra không phải tỉnh dậy để đối mặt với sự thật đau lòng kia. Cậu thật mong mình chưa bao giờ mở quyển nhật ký kia ra, ít ra tìm sẽ không đau như thế này, nhưng phần nào đó lại cảm thấy may mắn vì cậu đã đọc được nó. Ít nhất nó đã giết chết hy vọng cuối cùng của cậu, để cậu không lún sâu hơn vào hố sâu của một tình yêu tội lỗi.

8. Chương 8: Lời Hứa Của Anh

“Uhhmm...” cậu tỉnh lại sau một giấc ngủ dài, theo thói quen hít thở một cái rồi vươn người, đang rất thoải mái thì bỗng dưng giật mình. Cậu... vừa chạm một thứ gì đó.

Cặp mắt đang nhắm nghiền từ từ hé mở, khoe ra cặp mắt trong veo có chút lười nhát, sau đó là mở to cực kì ngạc nhiên. Cậu đã biết tay mình chạm vào thứ gì, và thứ đó chính là khuôn mặt mà cậu luôn mong được nhìn thấy mỗi khi sớm mai thức dậy, nhưng đương nhiên không phải dưới tình cảm này.

Tại sao cậu lại ngủ cạnh anh ta? Cậu đang ở đâu? Cơ mà khoan đã, tại sao... tại sao anh ta không... mặc áo?

Một đồng câu hỏi xuất hiện trong đầu cậu, sau đó cái đầu nhỏ lại nhìn về tứ phía một cách tò mò, sau đó là sợ hãi khi nhìn thấy khuôn ngực vạm vỡ trần trụi của tên đàn ông trước mặt mình. Anh ta thế nào lại cứ nhìn cậu chằm chằm như vậy a?

“Đang nằm mơ, là mơ thôi. Nhắm mắt lại mở mắt ra mọi chuyện sẽ lại như bình thường, bình tĩnh, phải bình tĩnh” cậu liền kéo mền che kín người, sau đó là chuyên mục lằm bằm lằm bằm của đứa trẻ nào đó.

“Em dù có niệm thần chú một ngàn lần thì cũng vậy thôi, em biết rõ là đây là sự thật, không phải mơ” nhìn cái “cục” nho nhỏ đang phát ra những tiếng lằm bằm không rõ, anh bất đắc dĩ phải lên tiếng. Ít ra cũng phải hù dọa cậu một trận, ai bảo nguyên buổi tối toàn lằm bằm nói mơ, không để cho ai ngủ yên làm gì chứ.

“Híc hu hu...” trả lời cho anh là tiếng nấc nho nhỏ của đứa trẻ nào đó, sau đó là một loạt tiếng khóc ầm ức đầy kiềm nén phát ra từ cái “cục” nào đó.

Cậu thật mong đây chỉ là một cơn mơ, cậu sẽ lập tức tỉnh dậy. Nhưng giọng nói của anh đã phá vỡ mọi thứ, chút say ngủ cuối cùng cũng bị tan biến, làm cậu không biết phải làm sao đối mặt với anh. Hơn nữa những chuyện trong quyển nhật ký của anh cứ lờn vờn trong đầu cậu, không có cách nào đá nó đi được, bây giờ cả hai lại ở trong tình trạng này. Cậu thật sự sợ hãi lắm nha, cậu không muốn khóc đâu, nhưng mà nước mắt nó cứ tự tuôn ra thôi.

“Em...” tiếng khóc của Khánh Nguyên thật sự hù dọa Châu Khải, anh không hề nghĩ là cậu dễ khóc như vậy. Từ trước tới giờ cậu luôn xuất hiện trước mặt anh với biểu hiện cứng chặc cứng rắn nhất, chưa bao giờ cậu tỏ ra yếu đuối cả. Vậy mà lần này trở về, gặp cậu hai lần đều làm cậu khóc, anh thật sự làm sao vậy chứ?

Nhưng còn chưa để anh kịp lên tiếng thì tiếng chuông điện thoại của Khánh Nguyên đã phá vỡ bầu không khí ngộp ngạt giữa hai người.

“Là mẹ em” chờ một lúc lâu không thấy cậu có phản ứng gì thì Châu Khải mới mạng phép liến sơ qua màn hình điện thoại, đang hiển thị trên màn hình là mộ chữ “mẹ” cho nên anh mới nói với cậu. Cùng lúc đó thì điện thoại lại tối đen, nhưng còn chưa kịp nói gì thì một lần nữa mẹ cậu lại gọi tới.

“Mẹ?” nghe thấy đó là mẹ mình gọi tới nên cậu liền tốc mền mà cầm lấy điện thoại, một tiếng cụt lủn chứ không như mọi lần.

“Con đang ở đâu? Sao mẹ gọi mà không bắt điện thoại? Mới sáng sớm đã ra khỏi nhà rồi sao?” Vừa nghe thấy tiếng của Khánh Nguyên thì bà Lệ, mẹ cậu đã lo lắng mà hỏi một lèo. Đứa con của bà thật sự đáng thương, cậu lại hay bệnh hoạn, lúc này không gọi được cho cậu, gõ cửa cũng không ai trả lời, thật sự bà sợ đã có chuyện gì rồi chứ.

“Mẹ, hôm qua con phải ở lại công ty tăng ca, tới bây giờ mới xong việc, sẽ về ngay” cố gắng điều chỉnh tâm trạng của mình, giữ cho giọng nói không bị đứt quãng vì tiếng nấc rồi cậu mới trả lời mẹ mình. Cậu tự cảm thấy quá khinh rẻ bản thân mình, từ trước tới giờ đây chính là lần thứ hai cậu nói dối mẹ mình, cảm giác thật sự không dễ chịu.

“Vậy con về ngay đi, mẹ đang ở trước cửa nhà con này” bà Lệ yên tâm hơn được phần nào, chỉ cần cậu vẫn bình an là đủ rồi. Bà sẽ không tra hỏi nhiều về việc cậu đang ở đâu và đang làm gì, tại sao cậu lại khóc như vậy.

Cậu cứ thích tỏ ra mình mạnh mẽ, cho nên người làm mẹ như bà đương nhiên sẽ không trách cậu. Bà là mẹ cậu, đã mang nặng đẻ đau sinh ra cậu, cậu chỉ cần cảm nhẹ bà đã nhận ra, huống hồ gì giọng của cậu lại khảng đặc như thế, là đang khóc chứ còn gì nữa.

Vì sao bà biết cậu khóc mà không phải vì tăng ca? thứ nhất, đứa nhỏ kia đã quên mất là chính cậu ta đã nói với bà cậu đã từ chức. Thứ hai, đứa nhỏ kia lại quên là chính cậu đã hứa sẽ chăm sóc sức khỏe của mình, cho dù tăng ca cũng sẽ không làm đến đổ bệnh sao?

“Để anh đưa em về, quần áo của em đã chuẩn bị sẵn cho em rồi đó” anh đứng dậy đi thay quần áo, cũng không quên đặt xuống bộ đồ mới lúc này anh vừa đi mua cho cậu, còn phần thức ăn sáng kia, chắc là không dùng đến rồi.

Cậu không nói gì, chỉ ngoan ngoãn làm theo lời anh. Người đàn ông này, có lẽ đã thay đổi rất nhiều, nhưng cái tính sắp đặt mọi thứ vẫn không thay đổi.

.....

“Mẹ, tại sao ba mẹ tới mà không nói trước, nếu biết ba mẹ tới con đã không tăng ca rồi” vừa bước ra khỏi thang máy đã thấy ba mẹ mình đứng trước cửa chờ mình thì Khánh Nguyên liền bước nhanh tới nắm tay mẹ mình mà trách móc. Nếu cậu mà biết ba mẹ tới, nhất định hôm qua đã không vì hù dọa của Hạ Nghi mà đi tới buổi tiệc kia, càng không phải gặp anh để xảy ra những chuyện này.

“Chỉ là muốn tạo bất ngờ cho con, hơn nữa mấy hôm trước con nói từ chức rồi, lại chưa chịu về nhà nên mẹ đi tìm con xem sao. Ai biết con vẫn còn đi làm, biết vậy không tới, đỡ phải đứng chờ lại còn bị trách móc” bà Lệ bị đứa con lâu ngày chưa gặp trách móc liền phá cậu. Mà cũng vừa cho cậu, ai bảo lại giấu bà nhiều chuyện như vậy, cái người phía sau lưng cậu theo cậu này giờ mà cũng không thèm giới thiệu một tiếng, thật là làm người ta đau lòng mà.

“Con...” biết mình đã bị lộ tẩy cho nên cậu không biết phải trả lời mẹ mình như thế nào, nhưng còn chưa kịp nghĩ thì cậu đã chú ý tới một người đang đứng bên cạnh ba mình.

“Anh...anh tới đây làm gì?” Theo bản năng cậu lùi lại một bước rồi nhìn người đàn ông kia. Tại sao anh ta lại ở đây, trước nhà cậu, ngay lúc này? Không phải trùng hợp tới vậy chứ? Lại đi tìm người quen sao?

“Con cho ba biết hai vị này là ai đã” ông Mạnh, ba của cậu này giờ đứng một bên bỗng lên tiếng. Giọng nói của ông không quá dữ dội nhưng lại có uy, không khiến hai người đàn ông xa lạ sợ nhưng lại khiến cho trái tim yếu ớt của cậu sợ đến run rẩy.

“À, đây là giám đốc mới của công ty con, Võ Châu Khải, cũng là đàn anh cấp ba của con. Còn người kia là “anh trai” của hàng xóm của con, chắc là anh ta đang chờ “em gái” mình.” Cố gắng giữ bình tĩnh rồi cậu giới thiệu người này giờ lơ đãng ở phía sau mình như cái đuôi đuôi không đi. Còn đối với người đàn ông kia, cậu không muốn nói nhiều. Đối với cậu, anh ta chính là một vết nhơ mà cậu không bao giờ muốn nhắc tới.

“Chào bác trai bác gái, là con đã giữ cậu ấy ở lại làm thêm” Châu Khải thuận theo câu nói dối của Khánh nguyên mà cuối đầu chào hai người phụ huynh. chỉ cần đủ bình tĩnh sẽ nhận ra câu nói lúc này của bà Lệ rằng bà đã biết rõ thật ra đứa nhỏ con bà không hề tăng ca, nhưng anh cũng không muốn làm cậu khó xử nên tới đâu thì tới.

“Anh, tới rồi à, vào nhà đi” cùng lúc đó thanh máy lại ding! một tiếng, sau đó là một cô gái bước ra. Không thèm để ý đến ai mà kéo tay người con trai kia đi về phía nhà mình. Khánh Nguyên không hề nhìn đến anh ta dù chỉ một lần, còn Châu Khải lại rất để ý. Anh có thể nhìn ra, giữa hai người họ đang, hoặc đã có gian tình. Cảm giác của anh chính là muốn băm dằm cái tên kia ra.

“Thôi nào thôi nào, mọi người vào nhà đã rồi nói, cứ đứng ở đây như vậy sao?” bà Lệ vẫn là người biết điều, không hề để ý đến sự mất lịch sự của cô gái kia mà nhắc nhở Khánh Nguyên, người đang trong tình trạng đông đá trở về với mọi người.

Cậu liền ngoan ngoãn móc chìa khoá trong cặp của mình mà tra vào ổ khoá. Ổ khoá đã tra không biết bao nhiêu lần, vậy mà trong lúc này cậu lại phải mất hết ba bốn lần mới tra được khoá vào ổ.

“Con đi vào phòng rửa mặt thay quần áo cho tỉnh táo đi rồi trở lại đây. Tăng ca thế nào mà lại nồng nặc mùi rượu như vậy” khi đã vào nhà thì ông Mạnh mới thẳng tay đuổi con trai mình vào phòng, cùng lật tẩy câu nói dối của con trai mình.

“Nhưng mà còn có khách” cậu cố chống đỡ với ba mình. Lần này nói dối lại bị nắm thóp, thế nào cũng sẽ chết không toàn thây. Đã từng hứa rằng sẽ không uống rượu say xỉn, làm hại đến bản thân thế mà bây giờ vừa uống rượu say xỉn, ngủ ở ngoài rồi còn nói dối, lần này thì tiêu cậu thật rồi.

“Ba còn ở đây, cũng không đuổi khách của con” dường như ông Mạnh không có ý cho con trai mình thoát kiếp này, vẫn là một mực ép buộc. Ông không hiểu mình muốn gì nữa, chỉ biết là muốn cho con trai mình hạnh phúc, và người đem lại hạnh phúc cho con trai ông chỉ có người đang ngồi đối diện với ông ở đây mà thôi.

“Xin lỗi hai bác, đều là lỗi của con” chờ cho cậu vào phòng rồi thì Châu Khải mới lên tiếng. Mọi tội lỗi đều là do anh mà ra cả, cũng chính vì bản thân không nhận ra tình cảm của mình sớm hơn mà để Khánh Nguyên đã chịu nhiều uất ức.

“Tôi mong cậu đừng xuất hiện trước mặt Khánh Nguyên nữa. Từ rất lâu trước khi nhận ra tính hướng của mình, tôi chưa bao giờ thấy Nguyên nó khóc cả, tuy về ngoài có lẽ yếu đuối, nhưng thằng bé luôn có một tâm hồn mạnh mẽ. Chuyện hôm nay, cho dù người sai là cậu hay nó cũng vậy. Hai người tốt nhất là đừng gặp nhau nữa, tôi không muốn thấy con mình đau khổ. Nhận ra tính hướng của mình không giống người khác, nó đã đủ đau khổ lắm rồi.” Bà Lệ cũng không muốn vòng vo làm gì, có thể nhìn ra Châu Khải là người hiểu chuyện nên càng không phải câu nệ. Qua Hạ Nghi, bà được biết sơ sơ về người con trai có tên Châu Khải, bà không biết nhiều về anh, nhưng bà biết tình cảm của con trai bà dành cho người đàn ông đó. Bà không biết anh là người như thế nào, bà chỉ cần biết anh đã làm con trai bà khóc, và bà không thể chấp nhận điều đó. Nói bà bệnh vực con trai của bà cũng được, nhưng bà không muốn đứa nhỏ con bà phải chịu tổn thương nữa.

Từ nhỏ Khánh Nguyên luôn là một đứa hoạt bát, nhưng từ khi biết được tính hướng của mình, cậu luôn luôn nép mình vào bóng tối. Cậu không còn bạn bè, không muốn ra ngoài. Cậu trở nên trầm tĩnh, lặng lẽ sống cuộc sống của mình, không ồn ào, không làm gì cả. Nhưng mọi thứ lại đảo lộn lên ở những năm cuối cấp ba, cậu lại trở nên vui vẻ hơn, làm bà rất mừng. Chuyện chưa tới đâu, cậu lại trở nên trầm tĩnh còn hơn lúc trước, càng ngày bà càng thấy cậu tiêu tụy hơn. Rất muốn ép cậu về nhà, nhưng cậu một mực sống ở thành phố, bà không còn cách nào khác là chịu theo cậu. Người làm mẹ như bà, hỏi làm sao có thể để đứa con mình yêu thương phải chịu uất ức như vậy?

“Mẹ mấy nhỏ nói đúng đó, cậu là một người đàn ông thật thụ. Cậu có tương lai, còn có một gia đình phải chăm sóc sau này. Con trai chúng tôi yêu cậu là lỗi của nó, cậu đừng vì nó mà suy nghĩ lệch lạc. Chúng tôi không thể gánh nổi đâu, cậu hãy đi đi. Tôi sẽ đưa thằng hai về nhà, từ nay sẽ không làm phiền tới cậu nữa.” Ông Mạnh cũng lên tiếng, ông chấp nhận giới tính của con trai mình không có nghĩa là người đời cũng chấp nhận. Ông không muốn vì con trai mình mà làm hại đời một người đàn ông bình thường. Giới tính của mỗi người, đâu phải được chọn, nếu như họ không phải, ép buộc họ để thêm tội mà thôi. Ông nhận ra Châu Khải là một người tốt, nhưng không có nghĩa là phải ép anh vì con trai mình mà thay đổi giới tính được, đó là sai trái.

“Hai bác đã nói xong rồi, vậy thì đến lượt con nói.” Chờ cho hai người lớn nói xong rồi anh mới lên tiếng, giọng nói hết sức bình tĩnh.

Những gì anh nói sau đó, không ai biết trừ ba người bọn họ. Lúc cậu ra tới thì trong phòng chỉ còn lại mình anh vẫn ngồi đó.

“Anh tại sao vẫn chưa đi?” Cậu bước ra phòng khách với hai mắt đỏ hoe, lúc này cậu đã nghe những gì ba mẹ mình nói, cậu biết ba mẹ chấp nhận mình, nhưng không nghĩ họ lại lo cho mình như thế, cậu cảm thấy có lỗi vì mình chỉ biết nghĩ đến mình mà không nghĩ đến cảm giác của ba mẹ. Nhưng khi nghe đến anh nói, cậu lại không dám chấp nhận sự thật mà chạy vào nhà vệ sinh, xả nước ra rồi ngồi khóc. Từng giọt, từng giọt nước mắt lăn dài trên gò má xanh xao, cố gắng không để tiếng nấc của mình vang ra bên ngoài. Khóc đến mệt rồi cậu không biết đã ngủ quên khi nào, cho tới khi tỉnh lại thì đã thấy mình nằm trên giường. Cứ nghĩ không còn ai ở lại cho nên cậu mới lết từng bước chậm chạp ra ngoài, không ngờ anh vẫn ngồi đó, im lặng chờ đợi.

9. Chương 9: Phần Đầu Quyển Nhật Ký

“Nếu anh không ở đây, chỉ sợ nhà em sắp bị ngập lụt” vẫn còn suy nghĩ về việc lúc này nói chuyện với ba mẹ cậu cho nên anh không hề để ý đến tiếng động là cậu đã xuất hiện, chỉ đến lúc nghe tiếng của cậu thì anh mới nhận ra mình đã không còn một chút đề phòng nào. Cũng không suy nghĩ nhiều anh liền trả lời cậu.

Lúc này sau khi đã tiễn ông bà Mạnh về rồi anh lại ngồi chờ cậu, cứ nghĩ cậu đã ngủ rồi nhưng lại nghe tiếng nước vẫn còn chảy cho nên mới bước lại gõ cửa phòng cậu. Không có tiếng trả lời, cửa cũng không khoá. Anh lại nổi tánh lưu manh muốn vào phá cậu, nhưng không ngờ lại nhìn thấy nước từ trong nhà tắm

chảy ra, lật đật chạy vào thì thấy cậu đang ngủ gục ở ngay bồn rửa tay, nước chảy xuống ướt hết cả sàn nhà cũng không tỉnh lại.

Lật đật tắt nước, bế cậu lên cậu cũng không có chút phản ứng gì. Nhanh chóng lục tủ quần áo của cậu, mắt nhắm mắt mở thay cho cậu rồi ném cậu lên giường. Lại chạy khắp nhà tìm giẻ lau rồi dọn dẹp một lượt mọi thứ. Tên nhóc này làm gì lại để đến như vậy cũng không bị quấy rầy giấc ngủ? Thật là làm người ta bắt đầu lo lắng cho cậu rồi.

“Cám ơn anh, nhưng bây giờ anh có thể về rồi” Khánh Nguyên cũng ít có vô tình, cứ như vậy mà đuổi khách rồi đi thẳng vào nhà bếp, cậu thấy hơi đói rồi.

Làm cậu ngạc nhiên là trong nhà bếp lại sạch sẽ như vậy, mấy hôm nay dường như không có để ý gì đến nhà cửa, có thể ví nhà của cậu như nhà của anh lúc trước vậy. Nhưng lúc này mọi thứ đã đâu vào đấy, mọi thứ sạch sẽ gọn gàng, trên bàn cũng đã có thức ăn để sẵn. Theo bản năng cậu nhìn tới đồng hồ, không ngờ đã là 4 giờ chiều rồi. Cậu lại có thể ngủ một mạch hơn sáu tiếng đồng hồ, thật sự là không biết nói gì hơn. Nhưng không lẽ, anh cũng ngồi đó suốt từ sáng tới giờ, lại còn giúp cậu dọn dẹp nhà cửa? Là chuyện gì đang xảy ra chứ?

“Thức ăn là do anh làm sao? Mọi thứ là do anh dọn dẹp?” quay ra phòng khách, anh vẫn im lặng như vậy nhìn cậu, không hề có ý định rời đi. Cậu cũng không thèm để ý mà hỏi anh, chỉ tay vào phòng bếp.

“Lúc này định đi tìm nước để uống, không ngờ đến cái ly cũng không có, nên đành phải tìm cái ly, xong lại thấy đói, nên đi lục tủ lạnh, lại không có gì, thức ăn là mua ở quán ăn đầu đường nhà em thôi. Tôi không giỏi nấu ăn, sợ lại tự mình hại mình” anh nhúng vai trả lời. Lúc này vào phòng bếp của cậu thật sự là hết nói nổi. Chắc chắn là gần đây đã không thèm để ý đến chuyện trong nhà rồi, người con trai này thật không biết phải nói sao. Thế là mặc kệ cậu có hay không sẽ tức giận khi nhìn thấy, trước hết anh phải dọn dẹp lại, nhìn mọi thứ bẽ bộn như thế này, thật tình không quen mắt.

Mấy hôm trước là do mới trở về, thật sự rất bận nên anh không có thời gian, mọi thứ mới trở nên bừa bộn như vậy, dường như ngay cả ăn anh cũng không có thời gian, hôm nào về tới nhà cũng là khuya lác khuya lơ rồi. Lúc đó vẫn còn ầm ỨC với cậu, nên mới tiện thể phá cậu chứ thật ra, anh là người theo chủ nghĩa ngăn nắp, mọi thứ phải ở đúng vị trí, thật sự trật tự anh mới có thể chú tâm làm việc được, cho nên dọn dẹp mọi thứ trong nhà cậu cũng không phải là quá khó.

“Cám ơn, nhưng anh thật sự có thể về được rồi” cậu lại một lần nữa cám ơn, và lại một lần nữa tiễn khách. Lần này không đi ngay vào nhà bếp nữa, cậu đứng đó chờ xem anh có động tĩnh gì không, nhưng anh lại cứ im lặng như vậy, không có dấu hiệu sẽ làm gì, càng không có dấu hiệu sẽ rời đi.

“Tôi dù sao đã cũng đã giúp em dọn dẹp nhà cửa, lại không thể mời tôi ăn bữa cơm? Thật sự keo kiệt” nhìn biểu hiện khó chịu trên gương mặt cậu, anh bắt đầu giở thói lưu manh của mình.

Năm đó sau khi rời đi, không phải như tin đồn là về quê, mà là anh đã bị gia đình kéo ra nước ngoài. Võ Châu Kiệt, anh sinh ra trong gia đình khá giả, năm đó mẹ qua đời, từ nhỏ anh lại không ưa gì ba mình cho nên luôn đối đầu với ông, nhưng nhờ có mẹ che chở nên anh được tự do. Cho tới khi mẹ mất, anh không thể làm gì hơn liền bị ba tổng cổ cùng với em trai và em gái sang Anh, nơi dì anh đang sống. Từ sau khi sang Anh, anh trở nên quậy phá không bao giờ ở nhà, mặc kệ dì anh khuyên bảo, tối ngày chỉ biết đi cùng với mấy đứa bạn mới quen đi phá làng phá xóm. Cho tới một ngày nhém chút nữa anh bị bọn côn đồ đánh cho mất mạng được dì anh cứu về, cũng vì vậy mà dì bị chém một đường dài ở sau lưng, khó khăn lắm mới giữ được mạng. Từ đó anh mới tu tâm dưỡng tánh, nhưng mà hai năm trời chơi bởi lâu lổ, anh đã luyện được cái tánh lưu manh đầu đường xó chợ. Người ngoài luôn nhìn anh bằng ánh mắt tôn sùng với sự nghiệp và bằng cấp hơn người, chỉ có dì anh cùng với em trai và em gái anh mới hiểu, anh chính là một tên lưu manh lại giả danh tri thức dưới bộ tây trang hào nhoáng.

“Tôi sẽ không mời anh, xem như là chúng ta huê, tôi cũng đã từng dọn dẹp nhà cho anh. Không phải anh ghét đồng tính sao, vậy thì nên tránh xa tôi ra một chút, nếu không tôi sẽ dính lấy anh đấy, anh cũng biết tôi là đồng tính mà, không phải sao? Ba mẹ tôi cũng đã nói rồi, anh nên tránh xa tôi ra một chút, cho nên tôi xin anh, tôi không muốn gặp anh nữa, anh làm ơn đi đi, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa” cậu bước lại kéo anh dậy, dùng hết sức lực của mình mà đẩy anh ra cửa, cậu không muốn, không muốn lún sâu vào nữa. Cậu mệt mỏi, mệt mỏi lắm rồi, tìm cậu đau lắm, anh có biết không chứ? Từng câu, từng chữ

trong quyển nhật ký của anh, dù chỉ đọc qua một lần cậu vẫn nhớ rất kĩ. Anh không thích đồng tính, với anh đồng tính là một chuyện rất đáng hận, rất đáng khinh, cậu không muốn anh khinh cậu. Cậu không cần anh phải thích cậu, nhưng cũng không cần phải khinh rẻ cậu như vậy.

Cậu gục xuống trước mặt anh, cậu không thể nào gắng gượng được nữa. Cuối cùng thì cậu vẫn yếu đuối, không dám đối mặt với sự thật, cậu yêu anh, là một tình yêu tội lỗi. Có ai lại muốn như vậy chứ? Nhưng cậu đã như vậy, cậu biết phải làm sao bây giờ? Cậu không muốn tỏ ra mạnh mẽ nữa, cứ để mọi thứ chấm dứt như vậy đi, cậu thả đầu như vậy một lần, sau đó cậu sẽ trở về bên ba mẹ, sống cuộc sống cô đơn như vậy đến hết đời cũng được. Còn đỡ hơn phải ở đây, sẽ lại có người nhắc đến anh, làm tim cậu lại đau thêm nữa thôi, cậu không muốn.

“Khánh Nguyên, Khánh Nguyên bình tĩnh lại, em phải bình tĩnh lại, chúng ta cần phải nói chuyện” Châu Khải nắm chặt hai vai Khánh Nguyên, kéo cậu đứng dậy. Anh lay người cậu, ép cậu nhìn vào mắt mình, ép cậu phải bình tĩnh trở lại. Anh không thể giải thích chuyện gì ngay lúc này cả, bây giờ thì anh đã có thể chắc chắn là cậu đã đọc được quyển nhật ký của mình, quyển nhật ký anh viết những năm đầu cấp hai, ngay cả anh cũng sẽ không nhớ tới nó nếu hôm đó tìm văn kiện không nhìn thấy nó. Hờ hững lật từng trang vở, anh cảm thấy mình những năm đó thật nông nổi. Cầm hận người đàn ông đó như vậy, nhưng không ngờ sau này chính mình cũng đi thích đàn ông. Nhưng về sau này lớn hơn một chút anh mới hiểu chuyện, chuyện đó đã là quá khứ rồi.

Có một vài trang giấy bị dính lại khi anh gỡ nó ra, những tờ giấy bị thấm nhoè bởi nước. Anh nhớ kĩ lại, những năm đó mặc dù rất trẻ con, nhưng anh nhớ rõ mình chưa bao giờ khóc khi viết nhật ký, nhật ký chỉ là một thứ để anh xả giận mà thôi. Quyển nhật ký này cũng là do mẹ tặng anh. Anh còn nhớ rất rõ, năm đó là năm anh vào lớp sáu. Mọi chuyện vẫn xảy ra rất tốt, cho tới một đêm ba không về nhà, cậu nhóc mười hai tuổi không ngủ được, đi ngang phòng mẹ mình thì thấy cửa không đóng, nhìn qua khe cửa, cậu nhóc thấy mẹ mình đang ngồi bên bàn đọc sách, đang viết gì đó mà nước mắt thì cứ rơi. Không lâu sau đó cậu thấy ba mình trên đường, đang đi cùng một người đàn ông khác, rất tình tứ. Từ đó cậu nhóc lại nghe rất nhiều tin đồn nhưng cậu không tin, cho tới một ngày chính mắt cậu chứng kiến cảnh cha mình ôm hôn người đàn ông đó, trước cửa nhà ông ta.

Cậu bé tức giận, cậu không muốn nhìn nữa liền quay người, ở xa xa, cậu thấy bóng dáng ai đó giống mẹ mình, đang ôm mặt khóc. Cậu nhóc không biết phải làm sao, liền bỏ đi. Những ngày sau đó cậu cứ diện cố này cố nọ mà đi đánh nhau, bỏ học, trốn nhà đi...cho tới khi bị mẹ kéo về.

Lúc đó còn quá trẻ, cậu đã trút giận lên mẹ mình, trách mẹ tại sao không nói gì, tại sao lại không trách ba. Mẹ cậu chỉ ngồi đó, im lặng rơi nước mắt, hai đứa em của cậu lúc đó chỉ mới có năm bảy tuổi, không hiểu chuyện nên cũng khóc theo mẹ, cậu liền tức giận bỏ về phòng mình, không thêm nói chuyện với ai nữa.

Cho tới chiều tối, mẹ mới gõ cửa phòng cậu.

“Chuyện của mẹ, bây giờ con chưa hiểu hết đâu, mẹ cũng chỉ vì ba đứa mà thôi. Từ nay có gì tức giận, con hãy viết vào đây. Đừng vội nghĩ chỉ có con gái mới viết nhật ký. Viết nhật ký là một cách để giải tỏa cảm xúc của mình một cách lành mạnh. Mẹ không muốn nhìn thấy con mỗi ngày trở về nhà đều mặt mũi tím tái như vậy. Con đau một, mẹ đau mười. Hãy nghĩ cho mẹ, sau này sẽ có ngày con hiểu hết mọi thứ, đừng vội trách ba con. Nhớ, từ nay có gì uất ức không muốn kể với mẹ, cứ viết hết vào nhật ký, con sẽ cảm thấy nhẹ lòng hơn, con trai nhé” Bà không hề giải thích chuyện gì, chỉ đưa quyển nhật ký cho cậu nhóc như vậy. Mới đầu cậu không thêm để ý tới, cho tới một ngày bị đánh đến phải nhập viện, mẹ cậu đã khóc rất nhiều, vì thương mẹ, cậu mới bắt đầu viết.

Cứ như vậy ngày này qua tháng nọ, cậu đã học cách kiềm chế bản thân, càng ngày càng trưởng thành hơn. Nhưng việc của ba cậu, cậu vẫn không thể chấp nhận được, cho nên mọi tức giận cậu đều xả vào quyển nhật ký, nhưng tuyệt đối, chưa bao giờ có giọt nước mắt nào rơi ra, càng không bao giờ quyển nhật ký bị vấy bẩn cả.

“Tôi không muốn nghe, không muốn nghe” cậu không hiểu, cho nên vẫn cứ đầu không thêm nghe anh giải thích. Cậu sợ, sợ chính mình sẽ càng thêm đau khổ.

“Nếu em không bình tĩnh lại, tôi sẽ hôn em đấy” hét cách với cậu cho nên anh đành lấy chiêu hù dọa.

“Huhu, anh ăn hiếp tôi” cậu út quá hoá...không nhẽ, cứ như vậy mà khóc ngon ơ. Anh tại sao lại có thể đối xử với cậu như vậy, đã khinh thường cậu bây giờ lại uy hiếp cậu.

“Anh sẽ hôn em thật đấy, có nín ngay không?” tại sao anh có cảm giác như mình đang nói chuyện với con bé Thuỳ An nhà mình vậy nè? Không được như ý là lại giữ tã con nít ra với anh?

“Hức, anh ăn hiếp tôi” không còn khóc nữa nhưng cậu vẫn nắc nhen, không thèm nhìn đến anh mà trách.

“Em đọc lên nhật ký của tôi, tôi không tức giận thì thôi, em làm gì phải làm như tôi là người có lỗi như vậy” anh hết cách với cậu, tại sao anh lại không biết Khánh Nguyên này lại có thể có lúc lại trẻ con như vậy?

“Là tôi có lỗi khi đọc nhật ký của anh, nhưng không phải như vậy càng tốt sao chứ? Như vậy tôi lại không cần phải yêu anh nữa, sẽ lánh xa anh một chút, để anh khỏi phải kinh tởm tôi, để to...” Cậu lại bắt đầu rưng rưng như muốn khóc, nhưng còn chưa nói hết suy nghĩ của mình thì đã...đã bị anh cướp mất ô-xy rồi. Anh như thế nào lại hôn cậu như vậy chứ? Cậu còn chưa có khóc sao anh lại như vậy? Huhu, cậu khóc thật a!

Nụ hôn của Châu Khải là một nụ hôn hoàn toàn bá đạo. Anh cứ nhiên lại cướp hơi thở của cậu một cách mạnh bạo như vậy, nhân lúc cậu vẫn đang hùng hồn trách anh thì lại nhanh chóng đưa lưỡi mình vào miệng cậu, tham lam cướp đoạt dịu ngọt của cậu, chọc phá cậu, không cho cậu quyền tránh né. Cậu càng né tránh lại càng cho anh có cơ hội dây dưa. Anh chỉ thả cậu ra khi cả hai đã không thể nào thở được nữa.

Khánh Nguyên bị nụ hôn của anh cướp hết sức lực, cứ như vậy mà dựa vào lòng anh thở gấp, mềm mại như một cục bông. Tên lưu manh nào đó đương nhiên sẽ không thừa cơ hội mà ôm cậu vào lòng, cảm nhận hơi ấm từ cậu. Biết nhau từ những năm cấp ba, chuyện gì cũng đã làm rồi, nhưng anh chưa bao giờ cảm nhận được cậu chân thật như lúc này. Là anh đang ôm cậu, là cậu thật sự chứ không phải là ảo tưởng của chính mình. Anh thật sự cảm thấy may mắn rằng chính mình vẫn còn cơ hội ôm cậu như thế này, thật sự chỉ muốn ôm cậu như vậy mãi mãi mà thôi.

10. Chương 10: Phần Cuối Quyền Nhật Ký

“Bây giờ thì có thể cho anh giải thích được chưa?” sau khi đã để cho cậu tìm lại hơi thở, cuối cùng anh cũng lên tiếng hỏi cậu, cũng thay đổi cả cách xưng hô từ tôi sang thành anh.

“Không muốn nghe” cậu bịt tai lại như không muốn nghe gì cả, nãy giờ tựa vào lòng anh, cậu có thể nghe được tiếng trái tim của cả hai cứ đập loạn nhịp, cũng không biết à tìm ai đập nhanh hơn ai. Thật sự là cậu không biết phải làm sao, tại sao cậu lại hy vọng nữa rồi? Cậu không muốn đang lâng lâng cảm giác hạnh phúc lại phải rơi xuống vực sâu đâu.

“Muốn anh đánh mông em à?” bàn tay của tên lưu manh nào đó lại mò mẫm tới mông của bạn nhỏ nào đó mà tiếp tục hù dọa. Hôm nay mà anh không bắt được cậu đem về nhà thì anh thật không dám nhìn mặt ông bà Mạnh nữa.

“Không cần đánh” cậu đương nhiên sẽ không muốn bị anh đánh rồi, tại sao cậu lại không biết vị đội trưởng năm nào lại có thể trở thành một tên lưu manh như hôm nay vậy chứ?

“Đứa nhỏ ngốc, ngồi xuống đã” anh rất hài lòng với sự ngoan ngoãn của cậu, liền kéo cậu ngồi lại xuống ghế, “Quyển nhật ký đó, anh viết những năm mới vào cấp hai. Em có thể nào hiểu được tâm trạng của một đứa học sinh cấp hai, nhìn thấy mẹ mình hàng đêm trước ngọn đèn bàn, vừa khóc vừa viết nhật ký, để rồi sáng hôm sau lại bình tĩnh như không có chuyện gì nuôi nấng ba đứa nhỏ ăn học không? Năm đó anh mới có 12 tuổi, lại nhận ra gia đình mình không giống người khác. Ba mẹ anh, không yêu nhau, và hơn hết, ba anh, lại là đồng tính. Em có thể nào hiểu được cảm giác của anh lúc đó không? Hơn hết lúc đó, anh vẫn là một đứa cứng đầu bất trị.

Anh đã có một thời tưởng chừng như sa ngã. Anh bắt đầu trốn học, chơi bời với bạn xấu, đánh nhau đến nhập viện. Mẹ anh đã mất không biết bao nhiêu nước mắt để cảm hoá anh. Cuối cùng anh cũng chấp nhận sự thật. Ba anh lấy mẹ anh là bị ép buộc, ba anh em của anh chính là không được hoan nghênh trên cõi đời

này, hơn hết, ba anh lại là đồng tính. Em nghĩ anh có thể nào chấp nhận được đồng tính trong thời điểm đó. Hơn nữa càng quá đáng hơn chính là ba anh lúc nào cũng chỉ biết quan tâm tới tình nhân, bỏ mẹ anh không hề quan tâm.

Năm đó anh đang học lớp mười hai đó, khi mà anh chuyển trường chính là vì anh nghe tin mẹ anh...không thể chống chọi hơn được nữa. Người ta nói bà vì bị ung thư mà qua đời, nhưng bác sĩ đã nói với anh một thời gian trước là bà đã có những biểu hiện tốt hơn, nhưng bà lại vì người đàn ông đó, vì những lời nói đau lòng của ông ta mà bà đã...đã tự tử” để cậu ngồi trong lòng mình, anh cứ nhẹ nhàng kể lại cho cậu nghe câu chuyện đời mình, không có một chút cảm xúc nào khi nhắc đến người đàn ông mà anh gọi là ba, nhưng khi nhắc tới người mẹ xấu số của mình, ở những từ cuối anh lại không thể nào nói thêm được nữa. Quá khứ của anh, không có những chấn động gì quá lớn, nhưng lại khiến người nghe là cậu không thể nào kiềm được nước mắt.

Khánh Nguyên không thể nào tin được một người đàn ông hoàn hảo như anh lại không hề có một tuổi thơ vui vẻ. Lúc bằng tuổi anh lúc đó, cậu cũng nhận ra mình không giống bạn bè nam đồng lứa, nhưng ít ra cậu còn có gia đình là chỗ dựa, nhưng còn anh, anh lại chỉ có mẹ, anh thật sự đã rất tốt khi không làm ảnh hưởng đến em trai em gái của mình. Cậu làm sao có thể trách anh được chứ?

“Anh không cần nói nữa, tôi đã hiểu rồi” cậu cũng không muốn anh nhắc tới những chuyện không vui nữa, chuyện đã qua cứ để nó qua đi, nhắc lại chỉ làm chính bản thân mình thêm khó chịu mà thôi.

“Đứa nhỏ ngốc này, sao lại khóc như vậy chứ. Chuyện đã qua nhiều năm rồi mà, không phải bây giờ anh vẫn rất tốt hay sao? Chính là do em chưa chịu hiểu hết mọi chuyện đã cho anh áy náy. Nếu như anh nghe lời em mà bỏ đi, không lẽ em sẽ hận anh suốt đời rồi sao? Ngay cả ba mẹ em cũng cho anh áy náy. Gia đình em mà đi làm chánh án, chắc chắn sẽ có nhiều người chết oan rồi” anh thật không thể chịu được khi nhìn thấy những giọt nước mắt của cậu nên liền pha trò. Chuyện đã qua nhiều năm rồi, cũng không còn là chuyện gì đau lòng nữa. Anh đã chấp nhận tất cả rồi, còn với ba anh, anh cứ mắt nhắm mắt mở mặc kệ ông ta, không nhìn thấy tự nhiên sẽ không có chuyện gì.

“Anh dám nói ba mẹ em như vậy? Em đi méc mẹ cho xem” Khánh Nguyên bị anh chọc như vậy liền không biết trả lời như thế nào, thế là lại lòi mẹ mình ra, không nhận ra rằng cách xưng hô cũng đã bị anh chỉnh đến thay đổi luôn rồi.

“Chỉ sợ ba mẹ em đã bán rẻ em cho anh rồi” kẻ lưu manh nào đó rất sung sướng mà tuyên bố.

“Cơ mà lúc này anh nói gì anh đã nói gì với ba mẹ em vậy?” nhắc tới ba mẹ mình cậu mới nhớ, tại sao ba mẹ lại có thể dễ dàng để anh lại trong nhà cậu như vậy? Nếu như những gì ba mẹ nói, đáng lẽ mẹ phải là người ở lại với cậu, tại sao lại là anh?

“À, cái đấy, có thể nói là anh đã xin lỗi chúc phúc từ hai bác cũng được, cũng đã gọi một tiếng ba mẹ rồi” Châu Khải lại tiếp tục giở trò đùa dai. Ai bảo biểu hiện của Khánh Nguyên quá phong phú làm gì, thật sự là không biết phải làm sao mới có thể không chọc cậu nha.

“Em ghét anh!” cậu bị anh chọc làm đỏ mặt, liền vùi mặt vào ngực anh mà la ầm lên, tay không ngừng đánh anh.

“Em mà lộn xộn, anh sẽ cho em biết hậu quả tai hại tới mức nào đấy” cái đứa nhỏ này có nhiều lúc thật sự làm người ta thật bó tay, ngồi trên người anh mà còn quấy như con loài. Có biết một con sói mà ôm một con thỏ ở trong lòng thì điều nó muốn nhất ngay lúc này là gì không chứ?

“Khải~” Khánh Nguyên liền nhanh chóng ngồi im, nhưng vì mục đích chưa đạt được đương nhiên cậu sẽ không bỏ cuộc. Bây giờ cậu đã có thể phần nào hiểu được anh rồi, kéo dài giọng gọi anh như vậy, chắc chắn sẽ không thể nào không nói cho cậu biết.

“Okay, anh thua em rồi, đúng là không chống lại em” thật sự Châu Khải không chống lại cậu, cái giọng nói đó đã khiến anh đỏ rồi, còn thêm kéo dài kiểu đó, thật sự là không thể làm gì khác được.

“Nói cho em biết đi mà” cậu lại nắm lấy tay anh mà lay lay. Từ này thì cậu đã biết được điểm yếu của anh rồi, xin lỗi đi chứ Khánh Nguyên cậu cái gì có thể đỡ tặc, chỉ mỗi diễn kịch là không bao giờ thua.

“Được rồi” anh cũng không đùa cậu nữa mà bắt đầu.

Lúc sáng

“Hai bác đã nói xong rồi, vậy thì đến lượt con nói.” Chờ cho hai người lớn nói xong rồi anh mới lên tiếng, giọng nói hết sức bình tĩnh.

”Thứ nhất, em ấy ra nông nổi này, phần lớn là do lỗi của con, con xin chịu trách nhiệm. Nhưng trong chuyện tình cảm, thiết nghĩ là người từng trải hai bác phải biết rõ chỉ có người trong cuộc mới hiểu. Về phần con, từ nhỏ vì lý do gia đình, cho nên chuyện tình cảm con có phần cứng đầu, và tình yêu đồng tính, đã có một thời con căm thù, rất căm thù tình yêu đồng tính. Nhưng chuyện đó là của những năm trước đây, tới bây giờ nghĩ lại, khi thấy ba mình cùng một người đàn ông khác...lại còn không hề quan tâm tới người vợ trên danh nghĩa, gián tiếp ép buộc bà ấy tự tử. Con thà mẹ mình là một người không ra gì, ít ra còn có thể cho ba một cơ hội, nhưng mẹ con có tội tình gì? Bà đã làm đủ bổn phận của một người vợ, người mẹ.

Mẹ con đã từng kể cho con, năm đó ba mẹ lấy nhau, không phải vì tình yêu. Mẹ rất an phận, ba đi với người đàn ông khác, bà cũng không có nặng nhẹ ông một lời nào. Bà biết vì phải lấy bà, ba đã không thể tự do, cho nên bà cứ mắt nhắm mắt mở cho qua. Nhưng người đàn ông tệ bạc đó sau khi chia tay người tình lại trở về...cưỡng hiếp, là cưỡng hiếp chứ không phải là chuyện vợ chồng. Từ lúc mới về nhà chồng, mẹ đã nói sẽ không sinh con, nhưng sau chuyện đó, mẹ đã có con. Về sau này, mỗi lần ông ta không hài lòng chuyện gì, sẽ lại lên cơn làm nhục mẹ con.

Lúc đó do vẫn còn non trẻ, con đã đánh đồng tất cả lại mà có ác cảm với đồng tính. Nhưng càng lớn lên, mẹ con đã cải hoá được con. Đã từ lâu con không còn để ý tới nữa, có lẽ cũng từ khi biết được Khánh Nguyên, con đã thay đổi hẳn. Do những chuyện đã qua cho nên con không thể chấp nhận được sự thật, luôn hèn nhát né tránh. Nhưng đó đã là chuyện rất lâu rồi. Con bây giờ đã không còn nhỏ nữa, cũng đã đến lúc đối mặt với sự thật rồi” anh nói, nói hết tất cả. Anh biết nếu như chỉ nói suông, hai người lớn sẽ không tin được, vì dù sao đây cũng là tình yêu đồng tính. Được người khác chấp nhận, đã là chuyện khó khăn, còn để yêu một người, càng là chuyện không hề dễ dàng, cho nên phải thành thật.

Dừng lại một chút, anh lại nói tiếp: “Con thật sự sẽ không biết tình cảm mình dành cho em ấy là sâu đậm đến thế nào, nếu những ngày qua em ấy không tránh mặt con như vậy. Cảm giác tìm kiếm đầy tuyệt vọng đó, thật sự rất khó sống. Con mới từ nước ngoài về, không có thông tin của em ấy, cũng may nhờ có Hạ Nghi, mới có thể kéo em ấy ra, nhưng còn chưa kịp giải thích, em ấy lại tiếp tục tránh mặt. Con là một người tham lam, đương nhiên một khi đã muốn, chắc chắn không bỏ cuộc. Cho nên xin hai bác hãy hiểu, tình yêu của con đối với em ấy, đương nhiên không thể sánh với tình yêu thiên trường địa cửu. Con cũng không phải người quá nho nhả để có thể nói ra những lời hoa mỹ, nhưng con có nhà, có xe, có công việc ổn định. Là người đàn ông lên được phòng khách, xuống được phòng bếp. Không thể sánh được với tình yêu của hai bác dành cho em ấy, nhưng con xin hứa sẽ cho em ấy những điều tốt nhất. Xin hai bác hãy cho con một cơ hội.”

“Cậu nói với chúng tôi cũng vô ích, nếu như cậu có thể dùng bất cứ cách nào dụ dỗ lôi kéo đe dọa ép buộc nó, bằng cách nào tùy cậu để nó chấp nhận đưa cậu về nhà gặp chúng tôi, tới đó tôi sẽ cho cậu cơ hội. Nhưng nếu cậu không thể làm được điều đó trước hết, xin cậu đừng bao giờ xuất hiện trước mặt con trai chúng tôi” có thể nhìn ra người trai trẻ này là một người tốt, trong lòng ông Mạnh rất mừng cho con trai. Nhưng đó cũng chỉ là ông nghĩ, còn con ông nghĩ mới là quan trọng cho nên ông vẫn phải làm mặt lạnh để ra oai với anh. Người đồng tính đã khổ, mà nếu lỡ yêu một người không yêu mình chắc chắn sẽ còn khổ hơn. Nếu con trai ông tìm được tình yêu đích thực, tại sao ông lại phải ngăn cản chứ.

“Cám ơn bác trai, cám ơn bác gái. Sẽ có một ngày nhất định gọi hai người một tiếng ba mẹ” anh thật sự không thể nào tin được chính tai mình. Đứng dậy đối mặt với hai người lớn, anh bắt tay từng người mà cám ơn. Đã xin được người lớn, con nhỏ nữa hả? Dễ dụ thôi. Không phải ba vợ mới cho phép anh dùng bất cứ biện pháp nào sao.

Kết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/u-thi-anh-yeu-em>